

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rany-utca) 13. sz.

Felgyőztlálák:
Romániában: Magyar Ált. Hítel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámítóló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hítelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fel évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 19 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felölős szerkesztő:
BENGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütytyán Vilus

Hírdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hírdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A nő érintetlenségének társadalmi következményei

Eredeti kézirat

A napilapok rövid hirben beszámoltak arról, hogy Timisoarán a közelmúltban egy fiatal férj kidobta ifju feleségét a nászéjszakán, mert ez szerinte, nem rendelkezett a férfi által megkívánt szüzeséggel. Az önértetében mélyen megbántott leányasszony másnap elment a hivatalos orvoshoz és megvizsgáltatta magát. Az orvosi bizonyítvány pedig megállapította, hogy a fiatal feleség nem-hogy ezelőtt 24 órával nem volt szüz, de még ma is érintetlen és nemileg teljesen tiszta. Kezében a hatósági orvosi bizonyítvánnyal a fiatal asszony becsületsértési pört akasztott egynapos férje nyakába, amely keresetet a bíróság teljes mértékben le is fogja tárgyalni.

Nézzük meg azonban a rövid történetnek másik oldalát. A feminista mozgalom az utóbbi időben óriási módon terjed. A kilencszázas évek után a nők egyre több jogokat követelnek és egyre jobban iparkodnak elhelyezkedni a társadalomban és mind mélyebb rétegeket ipar-

kodnak kihatni a férfiak által „megszállt” területből. A nőemancipáció oly rohamos lépésekkel halad előre, hogy azt megállítani a moralistáknak igazán nem lehet, de nem is igen akarják, mert minden józan ész be kell, hogy lássa, hogy a nőnek ép olyan joga van az emberek között élni és dolgozni, mint a férfiaknak. Ez eredményezte aztán azt, hogy ma már vannak női ügyvédek, orvosok, tanárok, képviselők, polgármesterek, pilóták és több mint valószínű a további tíz esztendő megteremtése a női minisztert is. Tehát amikor a nő ennyire függetlenítette magát a férfiaktól és ezt a függetlenséget maguk a férfiak is elismerték, — nagyon helytelen, hogy egy teljesen emancipált nőtől, ha házasságra lép, nemi érintetlenséget követeljenek.

Igaz, ezt nem kívánja a törvény, mert a törvény nem vág ily mélyen bele az emberek társadalmi elhelyezkedésébe, de kívánja az a társadalom, az a morál, amely a női emancipációt elősegi-

tette, azt lehetővé tette és a moralistákat a gondolattal megbarátkoztatta. Tehát, amit az egyik kézzel ad a társadalom, azt a másikkal visszaveszi. Ezzel aztán felborul a rend és kezdetjük a dolgokat előlrol.

A mai házasság ép ezek a mozgalmak miatt elvesztette ideális értékét és belső szépségét. A mai házasság hazugság és üzlet! Amig tehát a férfiak a házasságot ennek veszik, ne követeljenek a nőktől szüzeséget — ami pusztán csak férfiúi hiúságukat legyezi — és ne akarjanak örökös hazugságban élni. Mert a nő élete, mindaddig a percig, amig férjhez nem megy, csupa hazugság és csalás. Megcsalja a világot és az embereket szemérmességével, hazudik képmutatásból és ámitja a környezetét; mert a társadalom azt kívánja tőle, hogy ilyen legyen, másképp nem erkölcsös, nem való arra, hogy a társadalomban helyet foglaljon. Pedig ez a társadalom szívesen eltüri, hogy a nő emancipált legyen, nem bánja, ha

függetlenségre törekszik, sőt helyesli, ha sikra száll és a férfiak mellett dolgozni akar!

A nő szüzessége különben is nagyon relativ fogalom. A szó legszorosabb értelmében szüz nő — bármilyen különösen hangzik is — nincsen, mert a hajadont ép a nagy önmegtartóztatásra kényszerült élete arra irányítja, hogy szívesen foglalkozzon mindazzal, ami nemiségével összefüggésben áll.

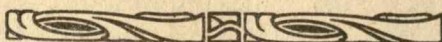
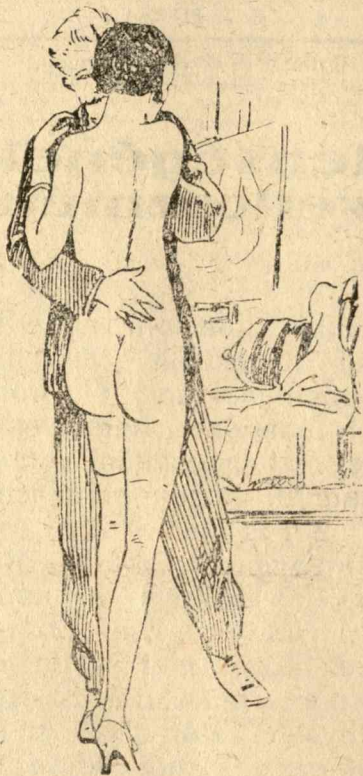
Tehát csak az u. n. „fél-szűzek” vannak, akiknek a testük szüz, de a lelkük mélyén ott lappang a nemiség gondolata, a him után való vágy. Egy közepes intelligenciával rendelkező polgárlány szívesen enged magával csinálni bármit, csak „azt” nem, mert érintetlenül akar a házasságba menni. Viszont egy művelt és tanult, modern, intelligens leány a nemiséget úgy fogja fel, mint az élet és a test egy kiegészítő részét, aminek semmi köze nincs a szerelemhez. A szüzesség értékelése különben is csak szokás és formáság. Az elvált vagy özvegy asszonytól nem kívánunk szüzességet, mert átment egy bizonyos formaságon, ami „helyes” volt; ezt még akkor sem jut eszünkben hangoztatni, ha annak a nőnek 5—6 férje volt, ami a mai világban nem lehetetlen valami.

Tehát ugyan miben különbözik oly nagyon ezektől a nőktől az a lány, aki nem megy szűzen a házasságba? Amerikában, Németországban, ahol pedig vannak olyan művelt és okos népek, mint nálunk és a mi szűkebb hazánkban, nem igen jut eszébe valakinek, hogy a nő előélete után kutasson.

Amíg tehát a „modern”

házasságok létezni fognak és amíg a férfiak ezt a modernnek nevezett házasságot üzletnek tekintik, nincs joguk a nőtől nemi önmegtartóztatást követelni. Ha nem jó a portéka, ne vegyék meg!

Dr. Benedek Margit

Egy nap

Reggel mikor felébredek
Üzöm az álmokképeket.

Nyolc óra megyek irodába
S oly szerelmes vagyok Magába.

És délelőtt míg a papíron
A verset, tárcát mind leirom:

Látom, fogom a kis kezét
És nézem két sötét szemét.

És délbe is meg délután
Futok egy ábrándkép után.

S ha jó az est, lámpám eloltom
S megyek amerre semmi dolgom...

DINNYÉS ÁRPÁD

A kegyelmes ur

Malvin urnő izgatottan ült a helyén. Egyedül volt a kegyelmes ur előszobájában.

Ő másképp képzelte Ő Exellentíája előszobáját.

Sok-sok ember szorong benne. Köröskörül padok vannak és egy őszhaju szolga jár körül ezüst tálcával és szedi be a névjegyeket. Az emberek egymás után jönnek sorra, mindenki bent van néhány percig, aztán szomorú arccal jön ki, mert a kegyelmes ur nagyon szigorú ember.

Ő pedig egyedül volt.

Kifent bajszu, hetyke huszár vezette be s meghagyta, hogy — ha a kegyelmes ur csenget, csak nyisson be bátran. És hunyorított a szemével.

Mindegy.

A csengetéskor be fog menni. Mélyen meghajtja magát az őszhaju, talán egészen kopasz kegyelmes ur előtt, esetleg kezét csókol és elmondja, hogy ő meg Arthur mily nehéz sorsban élnek és megkéri, hogy nevezze ki fogalmazónak. Azután letérdel, öszteteszi két kezét és be fogja vallani őszintén, hogy Arthur nem tud e lépéséről.

És sirni is fog.

Az öreg kegyelmes ur fel fog kelni, közel jön hozzád, a kezét nyújtja és fel fogja segíteni s ez lenne a jó alkalom, hogy kezét csókoljon neki.

És ha azt fogja mondani, hogy nem tehet semmit Arthurért?...

Csengettek!... Jaj!

De hisz csak néhány perc az egész.

*

Jó egy óra múlva jött ki ismét Malvin. Az előszoba üres volt.

Hamar átsurrant rajta. Örült, hogy nem látta senki. Es vitte magával a boldog ígéretet, hogy Arturt kinevezik, pedig le sem térdelt, nem is sirt. Nem is illett volna.

Mert a kegyelmes ur még — fiatal ember.

B. G.

Borgazdáné felejtethetlen kalandja.

Eredeti kézirat. — Irta: Barna Károly.

Abban az időben egy szép özvegy asszonyka élt a városban.

Hívták pedig özvegy Borgazda Józsefnének, leánykori nevén Krisztáni Csilla.

Ezt az asszonyt lopta el először Csinosi, a haramia, mert akkoriban még elég tisztességes ember volt és nem pályázott ártatlan hajadonokra.

Aznapi tiszták kísérték a régi Posta-uccáig Borgazdánét, aki uzsonázni volt a nagynénjénél, nagyszemű porcellán-ebecskék és altwieni figurácskák között.

Ilyen szép, meleg asszonyka nem vész el. Kettlen is vigyáznak lépteire. Két, testére éhes, csókjára szomjas férfi...

Szép tél volt. A fák tulnóttek a házakon és prémjük hóból és hold-sugárból volt. A földszintes házak ablakaiból gyerták és lámpások pirosultak ki a fehér függönyökön át. A tornyok feketén és komolyan áll-dogáltak.

A két tiszt összeszorított szájjal, a szerelemtől halálosan dobogó szívvel lépdelt Borgazdáné mellett és szemüket nem vették le pompákban gazdagon viruló természetéről és a pré-mkabát alján le-fel himbálódzó formás faráról.

A szél hidegen fújt, mint a ha-lottak átká. Egy zuzmarás kocsmá-ból cédá asszonynevetés hangzott.

Mikor a régi Posta uccába fordult a menet, a tiaztekben feléledt egy-más iránt a régi gyűlölet. Egy ideig farkasszemet néztek, végül kardot vontak s némi viaskodás után az egyik tisztnek habzó vére pirosította a havat. A gyilkos kardját hóval megtörölte és elszaladt.

Borgazdáné felsikoltott a véreng-zés láttára, de még ideje sem volt magához térni a meglepetéstől, mi-dőn előtte termett Csinosi, a ha-ramia.

Borgazdáné nem sikoltott s nem menekült. Keze lehanyatlott a kapu-ján lévő oroszlánfej szájából lógó karikáról és lehanyatlott a feje. Tud-ta, hogy ennek be kell következni. Csinosi ugyanis egy bucsu alkalmá-val még tisztességes ember korában megpróbálkozott Borgazdánéval. Ak-kor este Csinosi a szép asszony mellé surrant, mint az éji lepke és olyan forró, lázas, vérforraló szava-

kat mondott, amelyektől kevés asz-szony hunyta volna le szemét ezen az éjszakán. Esdeklő hangon könyör-gött szerelmének meghallgatásáért Csinosi, amint ez már a férfiak szo-kása, ha le akarnak egy asszonyt meztelenre vetkőztetni és magukra rántani. És az ilyesmit még egyetlen asszony sem gondolta meg.

Mézeskalács szaga volt a levegő-nek. És ezt most fel is említette Csi-nosi.

— Emlékszik, asszonyom, amikor a társaság unszolására helyet foglalt egy kötéltáncosnő és a levegőbe röp-dösött. Olyan volt, mint egy fecske... Soha sem felejtettem el a bugyiját és gyönyörű harisnyáját, amely fönt a tövénél szorította körül isteni comb-jait.

Bundájában, hópídjében megder-medve állott a remegő asszonyka és egy lépést sem tudott előre-menni az ijedtségtől. Szégyenkezve, sze-mérmesen hajtotta fejét a rabló kar-jára és a keble egy pillanatra hoz-zádörgölődött.

— Nagyon megijedtem, Csinosi!

— Mit sem tesz, — felelte a ha-ramia. — Jöjjön velem. Majd kipi-heni karjaiban ijedtségét.

— Ruhám sincs, — ellenkezett Borgazdáné, de a szémei furcsán fénylőek lettek. Szilajul és okatlanul felcsapott a vére.

— Ahová én viszem, ott van egy egész nő stafírung...

Eltűntek a kis uccákon... Barát-ságtalan, hideg este volt, csak a nagy messziségben lengett egy olaj-lámpa az ucca közepén...

*

Borgazdáné két nap múlva meg-menekült a rabló körmei közül. Bér-kocsin tért haza egy alkonyaton és a házat megszállva tartó rokonoknak csak annyit mondott, hogy hagyják őt pihenni, hadd szedhesse rendbe élményeit. És hogy ez a kaland na-gyon... megviselte.

De nem volt sem szomorú, sem kétségbeesett. Inkább meglepett és boldog volt, mint aki az életnek egy különös tapasztalását érte meg.

— Majd mindent elmesélek, — szólt és aludni ment.

A szabad testkultura

az állam szolgálatában.

A morálisták nem kis megrökö-nyődéssel tapasztalják, hogy az utób-bi időben Németországból rengeteg könyv, ujság és folyóirat kerül a vi-lág minden kulturterületére, amelyek kizárólag a modern testkulturával foglalkoznak és számtalan képben, szövegben magyarázzák és népszerű-sítik a test modern edzését és fej-lesztését.

A morálisták előtt ez a tény szo-katlan valami, hisz főben járó bűn-nek tartják, ha a meztelen testet sza-bad levegő és szabad napfény éri, mert a test — szerintük — arra való, hogy azt ruha takarja. A mo-rál eme kitűnő apostolai azonban nem tudják, hogy a németországi modern testkultura terjesztése mögött tulajdonképpen maga az állam áll, mert nemzeti érdek követeli, hogy az egyre fejlődő generáció egészsé-ges, izmos és testben, lélekben erős legyen. Fejlett és erős generáción nyugszik az állam pillére, tehát mi-nél nagyobb gondot fordítunk arra, hogy serdülő gyermekeink és mi magunk is erősek és izmosak legyünk, annál nagyobb és erősebb lesz az állam belső szerve. Németország anyagilag óriási áldozatokat hoz a testkultura érdekében és azok a la-pok, amelyek ezt propagálják, majd-nem kivétel nélkül mind állami tá-mogatásban részesülnek. A német iskolák pedig ösztöndíjakat tűznek ki azon tanulók részére, akik évköz-ben betegség címén egyetlen órát sem mulasztottak.

Az állam parkok, nyilvános für-dők, sétahelyek létesítésével moz-dítja elő az ifjuság testi fejlődését, sőt a rendes fürdőhelyek és stran-dok beléptidíja is oly minimális, hogy azt bárki megfizetheti.

**„Tries”
cípők**

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

PÁRZÁS

— Előszó egy fiatal író novellás könyvébe. —

Irtá: Csöppike.

I.

Édes kis angyalom!

Magának irtam ezt a regényt. És előre tudom, maga nem fogadja el ezt, sőt még azt is mondja nekem:

— Én ezt nem fogom elolvasni!

De azért elviszi. És azt mondja, mikor ismét találkozom magával:

— Nem olvastam el!

Pedig elolvasta. Elolvasta, csak úgy falta a betűket és egy egy pikánsabb jelenetnél pihegett formás kis keble, testét megszállta egy csodálatos, mámorító vágy, a keze, a melyben a lapot tartotta, az ölébe hanyatlott, a szeme félig becsukódott, piros ajkai pedig akaratlanul ezt rebegték:

— De jó lenne!...

Tudom, nem meri ezt bevallani. Pedig hát nincs ebben semmi. Mindig volt vágya az embernek és mindig lesz! Nem kell tehát azt hinnie, hogy más nem érez úgy, mint magácska. Mindenkinél van vágya és nekem is van

Igen, nekem is. Sorvasztó, kinzó, éjgyötrő, de mégis édes vágyam. Magáért.

Ha leszál az éjjel, odakönyöklök az íróasztalomra és gondolkodom. Ablakomon keresztül látom az égnek csillagtáborát, amely bepillant a fehér papirosra, amely előtt van és amelyre írok. De nem megy ez sehogy sem. A maga képe rajzódik elém a papírra és e kép látására elfog egy vágy, amely nem hagy nyugtot.

Fölkelek, kinyitom az ablakot és kinézek. Hűvös áramlat surran be rajta a szobámba, forró homlokomat lehűti egy kisé, kéjesen szívom magamba az éjjel asszonyillatu levegőjét és... hallgatok. Hallgatom a csöndet. Mert a csöndet is lehet hallgatni. De csak azoknak, akik vágyat éreznek gyötrődő, balga szívükben és ez a vágy nagy, perzselő.

A csöndbe pedig belévegyül egy-egy halk sóhaj, sikoltás, egy-egy gyöngye nesz. Tudja maga, édesem, mit jelent ez? A város szerelmét. Mert a város szeret, a sóhaj, sikoltás, egy-egy gyöngye nesz mind belőle származnak. A város fölolvad a szerelemben és ezt a hatalmas,

ezt a fönséges, ezt a titokzatos érzést csak sejtetni engedi a szent éjszaka... Az éjszaka a világ alkotója, az éjszakában fogannak meg az új emberek. Az éjszaka a gyönyör, az éjszaka a kéj... Az éjszaka az isten, és az éjszaka az ördög. Mert az éjszaka lehet jó, gyönyörteli, de lehet kegyetlen is. Mint éppen hozzám. Mert az éjszaka kelti föl a vágyakat, amelyeket nem lehet kielégíteni. Az éjszakában támadnak a fejünkben az ábrándok, a bolondos álmok. És az éjszaka ki is nevet ezekért. Mint éppen most engem.

Hallom a város szerelmi neszt. Az én szívembe is belopódzik az érzés, amely most alkot, most terem és pázik. Fogva tart, leköt, megbéklyóz, lebilincsel a szerelem...

A maga képe tárul megint elém. Hirtelen behuzom az ablakot, leeresztem a függönyt s eloltom a lámpát. Teljesen sötét van a szobámban. Lehajtom az íróasztalomra fejemet és érzem, hogy elborít a vágy, a gyönyör, a kéj vágya... Félálomban vagyok már. Az ajkam a maga nevét suttogja. Látom, igazán látom: maga előtt áll és megszólít:

— Mit csinál? Eljöttem egy kicsit magához.

És én leültetem. Azaz, dehogy. Az ölemben veszem. És a forró, puha ajkát keresem. És egybeforr az ajkunk egy szent, egy alkotó csókban. Az én mámorom átragad magára és a maga vágya belém száll.

Kibontom a haját és játszom vele. Kinyitom a bluzt. Félve, gyöngéden. És levelem, azután az asztalra teszem. Kikapcsolom a rövid szoknyácskáját. Magácska sóhajt egyet és én magamhoz ölelem vadul, szenvedélyesen Átfogom a derekát, szinte gorombán szorítom magamhoz. De magácska ezért nem haragszik. Hiszen tudja, milyen nagyon, milyen szenvedélyesen szeretem. És most veszem észre, a szoknyája egészen lecsuszott. Fölveszem és odateszem egy szék támlájára. Azután letérdek magam elé. Lázasan odaszorítom fejem az ölébe és csókolom a térdét. Magácska pedig szeliden végigsimítja arcomat, gyöngéden felemeli fejemet és azt mondja:

— Nem...

Én pedig engedelmeskedem, utoljára még megcsókolom a térdét a harisnyán felül, azután lehuzom a kis kivágott cipőcskét. És utána félve, óvatosan a harisnyát. És most merészen kioldom a szép, csipkés, vakító fehér bugyija szalagját. De ezt már csak odadobom egy székre és így, mikor ingben látom, fejembe tódul a vér, a szívem összeszorul és ismét kitágul, az ajkam remeg; odaszorítom magamhoz, hogy majd eláll a lélekzete és ölelem és csókolom mindenütt. És megszáll a szent kéj, a szent gyönyör, a szent mámor érzete...

II.

Lassan-lassan odavonszoltam az ágyamhoz, amelynek megvetett fehér vánkossai csábítóan, hívogatólag integetnek és egy gyöngéd lökessel benn vagyunk mind a ketten az ágyban. Magunkra rántom a paplant, úgy hogy fejünk sem látszik ki belőle. És szótlanok vagyunk mind a ketten. A testünk melegít a takaró alatt, szinte lázunk van és kéjesen, fokozatosan egymáshoz simulunk. Amint testünk érintkezik, lezárom egy forró, buja csókkal ajkát. És a szent, a rejtelmes csöndet nem zavarja meg semmi. Reszketünk a kéjtől és remegünk.

A mámor és a kéj a tetőpontját érte el, vége szakad a csöndnek, magácska sóhajt, én pedig megremegek egész testemben és odaszorítom magamhoz és csókolom az ajkát, mintha ki akarnám szívni a lelkét...

...Reggel van. A nap vérvörös sugara tűz be az ablakomon, én csodálkozva nézek körül s nem látom sehol kis cipőcskét, harisnyáját, szoknyáját, bluzát.

Álmodtam.

De szép volt az álmom. Buja, mint a tavaszi harmattal öntözött pázsit; kéjes, mint a dicsőség érzete, és szép, mint magácska...

Fogadja szívesen e könyvecskét. Szállja meg olvasásakor a mámor, a kéjvágy és gondoljon arra, hogy az, aki ezeket mámoros éjjeleken megírta, mindig, örökké szereti magácskát...

És gondoljon arra, hogy az, aki ezeket megírta a mámoros éjszakákon, mikor szerelemlől pihegett az egész város, várja epedve, várja magácskát, hogy úgy mint álmában, valóban bemutassanak egy felséges, egy kéjes, egy szenvedélyes, buja áldozatot a szent Éjszakának...

A VÉN CSATALÓ

— Irtá: Karácsonyi Aladár. —

Már hideg az éjszaka. Alig látok a ködön, amint az ablakon át kinézek a nagy, sötét csillagtalan-ságba.

Lassan-vontatva végig zibongott a testemen minden gyönyörűségem és az — fáj... végtelenül, nagyon-nagyon fáj...

És mégis, hová megyek tántorogva? Hova jutok impotens erőmmel? A kocsmába. Igen, a kocsmába. Ott nincs szív... csak durván csapongó vér. Ott nincs csendes bánat, csak rikoltozó dicsekvés. Ott nincs aszszonyromantika, csak szép lábszár, comb, ingerlő mellek...

Ma is fojtó volt a kocsmá! Szinte beleolvadt az a vad lármá a gázfény köré gyült párába. És itt találkoztam a vén csatalóval. Szépen termelt legény lehetett. Még most is kicsillant szemeiből egy-egy haldokló szikra. Nagy kacagás közt mondta el ocsmányságait. A szívem elszorult... Félttem odagondolni... te-hozzád!

Ezek a disznók! És fölébredt bennem a moralista! Megkérdeztem tőle, hogy hová tette a lelkét? Nagyot mordult... megharagudott...

— Te... te csitri! Miért beszélsz te olyan hangon, mintha már felnőtt lennél? Hiszen a te korodban én még virultam. Aztán több szívem volt, mint a mostani egész ifjú nemzedéknek. Rima az asszonymérség?

Azt mondtam: rima az asszonymérség! Bizony, fiam, valamennyi rongyos lelkű. Nyafogó, gögös, adja a búszkét, de egy szerető a másik után kell neki, meg harmadik... századik is. Ha már belekóstol az életbe, kiveszi a részét belőle. Kerestem sokáig szívet a nőnél, igaz asszonyi szívet — és a keresésben elvesztettem a magamét. De néha visszajön hozzám látogatónak a szívem és akkor nagyon megkínóz. Életemben egyszer találtam asszony-szívre — a szeméten.

Tudod, én már nagyon sokat nyomorogtam. Egyszer, hűvös őszi estén éhes voltam. Másodnapja nem ettem. Akkor még szégyenkeztem kérni a kenyeret... Bolyongtam az uccákon... szédültem, mert a gyomor nagy ur, nagyobb, mint a szív. Olyan könnyedén lépkedtem már, mintha nem is érte volna talpam a földet.

Egyszer csak megszólított valaki,

egy bárcás lány volt. Hivott magával. Nem tudom, miért, de mentem. Mentem, mert már nem láttam.

Bevezetett a fényes szalonba. Ott táncoltak vigan, szemtelenül a lányok, a könnyű selyemruhák hozzáfeszültek a telt testükhöz és hátul kidomborították a kerek farakat, melyek oly pokoli vágyakat keltettek a férfiakban.

Az én lányom mellém ült és simogatott. Én csak néztem meiteven magam elé... éreztem, hogy hamarosan ájulok.

Beszélt hozzám és hívott a szobájába. És még most is emlékszem tisztán, világosan, hogy kétségbeesetten nyujtottam a kezemet, ő pedig megijedt. Aztán nagy nehezen elnyögtem, hogy ne haragudjék, mert bejöttem, de már két nap óta nem ettem és kértem egy darab kenyeret, szememből pedig pataokban folyt a könny. És erre a sok szemérmetlen lány körülfogott. Kérdezték mi történt? A leány halkán mondotta el a bajomat. Azok pedig szó nélkül előhozták kis szobáikból jövedelmüket és valamennyien a markomba nyomtak néhány husz levest. Az a leány pedig csak nézett, nézett rám nagy, fénylő szemeivel, lassan kiment, ő már szégyelte magát, ott elővette a pénzét és azt mondta megindultan:

— Itt van mind...

Én elsieltem és ettem sokat, boldogan! Abból a szégyenpénzből vásároltam egy hétig az ennivalómat.

Látod fiam! Ott van szív, ahol nem keressük. És ahol azt hiszük, hogy tele szívre találunk, ott csak rongyos gög van és takart rimaság.

A KÖZÖS HÁLÓSZOBA.

A fiatal asszony házasságára talán semmi sincs oly mély kihatással, mint a közös hálószoba. Bár a mai kor lakásmizériái korántsem engedik meg, hogy férj és feleség külön lakjon, illetve aludjon, mégis amellett vagyunk, hogy modern lány, ha férjhez megy, ne szokassa férjét arra, hogy egy szobában, pláne egy ágyban aludjanak. A folytonos együttléti kiábrándítólag hat a férfira, de ettől eltekintve, a közös hálószoba egészségtelen is. Másrészt a férfi nemileg jobban igénybe van véve, amivel pedig takarékoskodni kell.

A lelkiismeretes rendező...

Színhely: Egy színház színpada, félhomályban.

Idő délelőtt: tizenegy óra.

Rendező (rohanva): Urak! Hölgyek! A próba!... kezdjük hamar...

Színészek és színésznők (kórusban): Hiszen tíz óra óta várjuk a rendező urat, akkorára irta ki a próbát...

Rendező: No jól van, hanem kezdjük. (Dühösen): A. ur kérem ne beszéljen, feliatom, megbüntetem...

Igazgató (ki észrevétlenül jelenik meg): Brávó, kedves rendező ur, jól van, csak szigorúan! A szigorúság egyik alapföltétele a rendnek...

Rendező (még dühösebben): Hol van A. ur? Hallatlan, megint lumpolt, aztán elkésik, ez nem járja még sem. A jövőben a legszigorúbban fogok eljárni.

A. ur (megjelenik, a rendező öszszeszedi): A. ur elkezdte jelenését): „És én alig várom, hogy megjelenjen ő! De már hallok angyali lépéseit, ő jön!...” (elhallgat.)

Rendező (mérgesen): No, miért hallgat, nem tudja szerepét?

A. ur: Nem kérem, hanem most G. kisasszonynak kellene jönni, elmondtam a végszót, még sem jön.

Rendező (ordítva): Hol van G. kisasszony? Keressék meg, hívják ide...

G. kisasszony (lassan, nyugodtan jön, egyik kezében egy fél alma, amelyből jóízűen rágszál)

Rendező: Kisasszony, micsoda dolog ez, ez nem járja!...

Igazgató (szigorúan a rendezőhöz): Csak szigorúan!

Rendező: A próba tíz órára van kiírva és most fél tizenkettő, önnek tehát tízkor kellett volna már itt lennie...

G. kisasszony (nyugodtan, miután eldobta az alma csutkáját): No ezt jól adod, féltizenegykor együtt keltünk fel és te most itt rám támadsz, hogy tíz órára miért nem voltam itt...

Igazgató: ????

Rendező: !!!!!

„Somogyi“

Róma - Nápoly

Eredeti kézirat. — Irta: Győry Endre.

A nap tűző fénye ragyogva tört meg a kormánykerék rézfoglalatján. Lenn a völgyben előbuktak a zöldből Velletri színes házai. Félkeztem. Az autó futása szemmel láthatólag, de alig érezhetőleg lassult, lassult s nemsokára megálltunk.

Ő mellettem ült hidegen és némán és semmit sem szólt. Természetesnek találta, hogy autónknak valami baja történt és nyugodtan, egykedvűen várta, hogy leszállók és megnézem a motort.

Én azonban nem mozdultam helyemről, rákönyököltem a kormánykerékre és merően ránéztem.

Henriettának ma úgynevezett „jó napja” volt, különösen szép volt és érdekes. Fekete haja, fekete szemöldökei, szinte korom szemei láthatatlan óriási mágnesként vonzották feléje forró tekintetemet. Igazi tüzes, olasz szépség volt Henrietta és karcsu, kigyóyszerűen nyulánk alakját csillogó szemekkel simogattam végig — ki tudja, hányadszor?

Henrietta volt első nőismerősöm Rómában, de az utolsó is. S még hozzá ismerkedésünk a lehető legszürkébb, mondhatni közönségesen mindennapi volt. Nekem butorozott szobára volt szükségem, az ő anyja pedig, egy ötven-hatvan körüli, jóságos matróna, rendelkezett ilyenekkel s én csakhamar letelepedtem házukban s megismertem őt is, aki már első látásra megmozgatta véretem, amit csak tetőzött az a körülmény, hogy ő, bár alig volt több husz évesnél, fiatal özvegy volt.

Azonnal tudtam, hogy tervezett tanulmányutam tanulmányi részei nagy elhanyagoltságnak fognak örvendeni, de eleinte csalódtam. Mert a szép Henrietta egyáltalán nem óhajtottá komolyan venni ezt az üzleti alapon kötött ismeretséget, s kezdetben fagyos volt, hideg vagy egyáltalában nem volt látható.

Az idő azonban, ez a megértő, mindent feledtető és minden kívánságunkat teljesítő jóbarát nekem sem maradt adósom: lassan-lassan összeszoktunk és a büszke szépség hajlandó volt leereszkedni hozzám. Igaz, ez eleinte csak abban nyilvánult meg, hogy nagyokat ne-

vetett minden erőmmel megszerkesztett heves olasz udvarlásomon. A szomorú pedig az volt, hogy nem az olasz nyelv ellen elkövetett egyes botlásaimon nevetett, hanem magán a tényen, hogy én udvarolni akarok neki.

— Voi siete un fanciullo...

Igy fejezte be mosolyogva forró vallomásaimat és mondhatom, eltalálta legmegsebezhetőbb pontomat.

— Én gyerek? — gondoltam és esténként kihúztam magam a tűkör előtt, igyekeztem komor és tekintélyes arcot vágni, legalább is olyat, mely elárulja kissé tizenkilenc évemet és a zsebemben rejlő érettségi bizonyítványt, hogy igenis, én már „ember” vagyok és nem „gyerek”.

Az igaz, hogy arcom kissé lányos volt, azt is meg kellett állapítanom, hogy szemeim gyönyörű kéken csillognak, hogy ajkam vérvörös, akár egy fiatal lányé, — de ahogy eddig tapasztaltam, mindez igazán nem lehetett oka annak, hogy egy fiatal, szép asszonyka belém ne szeressen, — még ha mindjárt olasz is.

Ezzel a megnyugtató érzéssel új erő költözött belém és gyerekes vadsággal, talán kissé nevetséges lelkesedéssel udvaroltam tovább. Együtt töltöttük a gyönyörű, csillogásban ragyogó estéket. Ő leheveredett a föbe, én mellé bujtam, fejem lassan-lassan az ölébe simult és úgy meséltem neki halkan, de tüzesen meséket, igazságokat, vágyakat, emlékeket, melyekben mind-mind szerelem volt.

Ő hallgatott és már nem nevetett. Hallgatott és néha-néha puha, karcsu keze végigsimogatta gesztenyebarna hajamat. Én elkaptam a kezét, vadul csókoltam össze, ő kivonta az enyéből és a szemembe nézett hosszasan. Valami messzi, halvány akarás, távoli szerelemérkezés vibrált föl bennük egy percre, de minden visszazökent, visszasülyedt szokott álmos lassúságába, szemeiben elaludtak a percéletű tüzek s Henrietta ismét a régi volt.

Véresre harapdáltam ajkaimat a dühtől.

— Ezek hát a hires, forróvérű olasz asszonyok?

Pedig éreztem, nincs egészen iga-

zam. Henrietta sem kivétel. Ő is az, csak olyan, mint a parázs a hamu alatt.

Elhatároztam, kerülni fogom. Kerültem is — két teljes, hosszú napig. S akkor szomorúan állapítottam meg, hogy szerelmes vagyok. Este lementem a kertbe. Ott feküdt szokott helyünkön.

Csendesen mellé telepedtem. Ő sem szólt semmit, csak rámemelte kérdőleg a szemeit. Féltem beléjük nézni, mert szinte magamon éreztem, hogy azok a pillantások gunyosak.

— Bocsásson meg, Henrietta...

Vártam, hogy legalább megkérdezi, miért, de nem szólt semmit. Ez az újabb hidegség és nemtörődomség fölkorbácsolta bennem a vért s pár percnyi gondolkodás után hirtelen hozzáfordultam:

— Henrietta... Holnap vasárnap van... nem jön le velem Nápolyba?

Mintha egy pillanatra felélénkült volna.

— Neapoli?... Si, si...

— Igen? — ismételtam kitörő örömmel — reggel indulunk, délután ott vagyunk, másnap reggel jövünk vissza. Délután csónakázunk egyet a tengeren, este elmegyünk a színházba, amint hallom a Hotel Grande-ban kitünően lehet hálni, ott megszállunk...

A szálloda-részlet fölött könnyedén siklottam el. Csupán a megszállunk „unk“-jára helyeztem egy kis hangsúlyt.

Összevonta szemöldökeit:

— Mi az, hogy megszállunk?

Olyan szigorúan nézett rám és szavai oly ellenségesen csengtek, hogy zavartan mentegelődztem.

— Hát megszállunk. Nem?

— Megszáll, szinnyőre, mert én egy jó barátnőmnél fogok hálni...

Gunyosan mosolygott. Bennem ebben a pillanatban elszabadult minden visszafojtott vágy és düh és nem bántam, ha nyakamba borul, ha pofon üt, erősen megragadtam a kezét, magamhoz vontam és vadul összezsúfoltam.

— Henrietta, Henrietta... hát nem látja, hogy szerelmes vagyok magába, nem látja, hogy vágyom magára mind a tizenkilenc évemmel, minden új, erős, fiatal akarásommal... hát ne hinozzon, hát mit akar még, hisz tudom, maga sem éppen az a hideg, az a megközelíthetetlen, amelyennek mutatja magát, hát miért nem hallgat meg? Henrietta, csak egy estét... csak egy éjszakát adjon nekem... Henrietta...

Szemeimbe könnyekszöktek, ajkaim vadul egymásba haraptak, karom oly görcsösen szorította gyöngö csuklóját, hogy fölszisszent. Ijedten engedtem el karját.

— Bocsásson meg... de ugye jön... ugye meghallgat, ugye megyünk...

— Si, si... megyünk, de ahhoz én mondtam, il mio fanciullo... — halkán nevetett.

Azután fölállt, még egyszer hosszasan rámnézett és besietett a házba, csak úgy, ulkőben szólt még egyszer hátra:

— Holnap reggel készen vagyok...

Dühösen, égve minden tagomban, telve ideges feszültséggel mentem a szobámba.

Rettenetes egy nő... inkább pofozott volna föl, utasított volna ki a házukból, de ne ez a semmi. Ez a lasuság, ez a kibírhatalan érzéketlenség, ez a lappangó álmoság...

És elhatároztam: holnap...

Holnap fölébreszttem, megtöröm, meghajlítom, megörjitem, de szint vall. Meg fog mozdulni a vére és ő fog könnyörögni — nekem, ő fog csókolni — engem.

Fiatalos, dühös ambícióval szinte belém idegződött ez a nagy győzni akarás s mikor lábamat a fékre tettem, az autó lassított és megállt, úgy néztem rá, mint ellenség az ellenségre, mielőtt összecsapnának életré-halálra.

Rátámaszkodtam a kormánykerékre és néztem. Szinte beszéltek a szemeim. Kihívóan, gunyosan, vadul. Egy ideig tűrte, azután idegesen összerezsent és megszólalt.

— Na mi az?

— Semmi...

— Mi az, hogy semmi?

— Akarok magának még egy pár szót mondani, Henrietta...

Hirtelen elhagytam a kormánykereket és melléje húzódtam.

— Henrietta... én megcsókollak...

Gyors mozdulattal átfontam derekát és vadul magamhoz szorítottam.

Gömbölyű keble hozzám simult, forró, puha asszonyos teste körémcsavarodott, fejem vadul belevájtam a bluzába, éreztem különös, bódító, őrlő illatát.

— Henrietta... Henrietta...

Béleháraptam a vállába és onnan fölfelé kusztam hófehér nyakán az ajkáig, nedves, rubinvörös ajkáig, már éreztem az ízét... különös, borzongó, megbizsereglető zamalját — amikor ellökött ma-

gától és... és... hirtelen azon vettem magam észre, hogy a kis tenyerek egyikétől egy erőyes nyaklevést kaptam.

Nem tudom, milyen arcot vághattam ehhez a nem várt epizódhoz de magamban fölujjongtam ittasan, mámorosan mintha legalább is győztem volna.

— Hála Istennek... legalább már pofonútott...

Arcomon azonban ennek az ellenkezője látszatott, mert Henrietta békítőleg kezemre tette kezét és kedvesen szólt hozzám:

— Na, ne haragudjon...

Pár percig hallgattam, azután megindítottam a motort, kezemet a kormánykerékre tettem, de mielőtt megindultunk volna még egyszer hozzáfordultam hidegen és halálosan komolyan.

— Szóval nem hallgat meg?

Szeliden megsimogatta az arcomat.

— Néze, néze, milyen komoly, ez igazán nem illik magához...

— Nem hallgat meg...? — szakítottam félbe sötétén.

— Mit akar...?

Az egyenes kérdés egy pillanatra meglepett, de azután nyugodtan, élesen válaszoltam:

— Maga nagyon jól tudja...

Kezeit levette az enyéméről, szemét lesütötte, szórakozottan játszott egymásbafont ujjáival, azután halkán, rám sem nézve válaszolt:

— Hát nem... nem akarom... nem akarok semmit...

Levettem róla tekintetemet, az autó elindult.

Len a völgyben szinte szaladtak felénk Velletri házikói, a sebességmérő csakhamar hetvenre szökött. Már az első házaknál jártunk, a parasztok ijedten bámulták száguldasunkat. Azért nem törődtem sem a faluval, sem az ut porában játszó gyerekekkel, sem a méltatlankodó dühös kiabálásokkal, a sebességmérő nyolcvanon állt és én csak rohantam tovább.

Ő összerezsent és rám nézett.

Összeszorítottam fogaimat, szemeim kimeredtek, a hatalmas kocsi nagyot billent egy gyors kanyarodástól, de egy kis gyermek megmenekült...

Közelebb húzódtam hozzám és keze mintha kérlelőleg megindult volna az én karom felé, ajka mintha mondani akart volna valamit, de visszafojtotta.

A táj szinte repült mellettünk, a

kocsi minden porcikájában remeget, a kerekek mintha nem is érték volna már a földet, a sebességmérő idegesen ugrált a száz és száz tíz között.

Henrietta már egész mellettem volt, szinte hozzám bujt, félve, dideregve és sóhajtottzerűleg hallottam egy szót:

— Félek...

Két ajkam már görcsösen harapott egymásba, szemeim konykult szegződtek a vágató utra, a sebességmérő a százhusz felé remegett s messze, a távolban elvesztet szemeim elől az ut.

Henrietta hirtelen előremeredt.

— A nagy kanyar... a ferrarai nagy kanyar...

Megborzongott egész testében és átkarolt.

— Ne... ne... Luigi, ne...

Már láttam én is a messi semmit de nem féltem. Szinte kívántam a véget, a megsemmisülést. Finom, puha karjai gyöngéden átöleltek, nedves, csókos ajka az arcomat kereste könnyörögve és közben repültünk, repültünk — s én arra gondoltam milyen szép lesz így átrepülni a semmibe — vagy a mindenség felé...? — vele.

— Luigi... Luigi...

Egészen hozzásimulva vonaglott a kétségbeeséstől s én? Láttam, hogy közeledik az utolsó állomás, de csak őt éreztem. A finomságát, a gyöngédségét, a puhóságát, teste nyújtózó buja illatát.

— Luigi... Luigi...

Nyugodtan, szeliden, szerelmesen kérdeztem meg tőle:

— Szeretsz...

Vad önkívületben vonaglott meg, testem köré csavarodott és úgy könnyörögött, kért beszélt.

— Szeretlek... szeretlek...

Egy pillanatra behunytam a szemem, csak a kezem fogta kétmarkra mereven a kormánykereket, mint egy büszke, őrtálló katona a fegyverét.

— Szeretlek... szeretlek... — sugta még mindig.

— Akkor mit félsz...? Együtt halunk meg...

Kétségbeesett sikoltással borult a kezemre.

— De én élni... élni akarok... veled... veled... élni...

A kilométerjelző örült ugrándozással közeledett a százharminc felé, már-már ott is volt, de megint csak vissza-vissza loholt mintha félne, borzadna valamitől. Körülöttünk már nem is látszott semmi

sem bokr, sem fa, semmi: csak előttünk sötétlett most már egyre közelebb és közelebb, a nagy kanyarodó s mellette a folyó mély medre.

Henrietta még egyszer fölsikoltott nagy-nagy halálfélelemben azután kezeivel befödte szemeit és rámborult. Erősen hozzám simult karcsu teste meg-megvonaglott és szinte extázisban suttogta újra és csak újra ezeket:

— Io te amo... te amo...

Hirtelen ujjongó, szerelmes, diadalmos életvágy lepette meg.

Lábam a fékre ugrott, a sebességmérő boldogan, vigan rohant vissza a száztízre, százra, kilencvenre... de a kanyarodó mégis ijesztő örült sebességgel közeledett, szinte rohant felém.

Kétségbeesetten, vadul fékeztem, a nehéz gép recsegve, zizegve csuszott a lefékezett kerekeken, a sebességmérő már a hatvanason táncolt... de a kanyarodó itt volt... még mindig repültünk... dühösen szorítottam, rángattam, ütöttem a féket... kezem, lábam örülten dolgozott, hideg veriték ült ki ráncba-borult homlokomra, most... most... a folyó... egy perc... vad dühvel és hirtelen mozdulattal féloldalra csavartam a kormányt. A gép eleje, mely már a folyó mélysége mellett volt, oldalra kapott, mint egy megfékezett paripa, a hirtelen irányváltozástól azonban megbillent, pár percig féloldalra dülve, szinte a két külső kerekén rohant tovább... mintha most, most akarna összetörve belevágódni az ut porába... kétségbeesetten még egy utolsót rántottam a kormányon... egy zökkenés... és az uton vagyunk rohanunk tovább, már csak a lendület vitt, röpitett egy darabig... a fék keményen fogta a szilaj kerekeket, a sebességmérő lassan, fáradtan sülyedt a nulla felé.

Az ut itt egyenes volt. Kezem levettem a kormányról és átöleltem Henriettát.

Egész teste görcsösen vonaglott, gyönyörű, asszonyos keble meg-megrándulva, meg-megduzzadva pihegett, szemeiben ezer fényben foszforeszkáló könnycseppek ragyogtak.

Vadul magamhoz szorítottam, testünk egymásbacsavarodott, ajkam az ajkát kereste és tépve, harapva, sziszegve, dühösen, szerelmesen találkoztunk.

Hosszu, nagy találkozás volt, a tulsó partról visszajövő ujjongó, féktelen találkozása.

A gép megállt, körülöttünk hallgatott minden, az utszéli narancs-ligetek bágyadtan mosolyogtak le ránk és lenn a völgyben büszkén, boldogan zugott föl a folyó. A csókok nőttek, a percek fogytak s mikor a láthatatlan gyújtogató kezdte meggyújtogatni az első apró, vibráló, hunyorgó kis églámpáskákat, akkor eszméltünk csak föl.

Este volt, csodaszép, gyönyörű este.

Kezem újra a kormányon pihent, a gép elindult szeliden, nesztelenül, ő vállamra hajtotta puha fejét és én meséltem neki.

Meséltem a mesék meséjéről.

A szerelemről.

Azután hallgattunk, csak a gép bugott, susogott nekünk ezer furcsa, bohó melódiát és vitt, vitt egy szép, egy forró, egy csókos, szerelmes éjszaka felé...

*

A nápolyi Hotel Grande portása mély tisztelettel nyújtotta elém a vendégkönyvet s én odakanyarítva nevemet, hozzátoldtam egyszerűen: „és neje”.

Henrietta mosolyogva, boldogan karolt belém és a portás meghajolva mutatott a lépcsők felé:

— Tessék nagyságosasszonyom...

Egy gyönyörű szobát kaptunk, melynek erkélye a tengerre nyílt s mikor becsuktuk magunk mögött az ajtót és hosszú, forró csókban egyesültünk, hallottuk, hogy odakünn az egyik szobalány lázasan, irigyen, kíváncsian odasugja a másinak:

— Nászutások...

Mi mosolyogtunk és kéz-kézbe téve léptünk ki az erkélyre.

A tengeren hajószirénák bugtak föl boldogan: révbé érkeztek.

— Vitás a kérdés, hogy az a férfi, aki teljesen nemi önmegtartóztatásban él, elveszti-e potenciáját vagy sem. Virey orvosprofesszornak Lipcsében most megjelent *Das Weib* újabb kiadású könyve érdekes magyarázatokat hoz napfényre. Virey szerint „a közösüléstől való teljes és állandó tartózkodásra ítelt férfi” ondót termelő szervei, a herék, az ondóhólyagocskák, és az ondóelvezető edények megkisebbednek, a himvesszővel együtt összezsugorodnak. Galen olasz történetíró említést tesz a római utlétákról, akiknek a császárság korában igen mértéketlenül és „tisztán” kellett élni. Virey jelen könyvében viszont fel-emlit egy nagyon szent életű férfit, akinél halála után 89 éves korában nyomát is alig találták a nemi szerveknek. A mai modern orvosi tudomány viszont hiteles esetekből tudja, hogy a 20 és 30 éves férfiak, akik eddig nemi önmegtartóztatásban éltek, a normális coitus végrehajtására teljesen alkalmatlanok lettek. De a modern orvosi tudomány viszont azt is tudja, hogy ez az élet természetellenes és ami nem természetes, az káros az egészségre.

— Balga hit, hogy az alkohol elősegíti a potenciát és a férfit nagyobb tetterőre sarkalja. A fiatalembernek nincs szüksége mesterséges izgató szerekre, az öreg pedig könnyen úgy járhat, mint azt Shakespeare mondja egyik gyönyörű munkájában: Az ital üzi a vágyat, de a teljeseledést is elüzi; Létrehozza, de el is riasztja a kéjt; csinál vért és elveszi a szívet; hozzámegy és semmire sem jut; szóval, amilyen mértékben elősegíti a kéjt, ugyanolyan mértékben hátráltatja is azt.

Apróhirdetés.

Allásnélküli kürtös a CFR.-hez tömlőkifuvónak ajánlkozik.

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok,
puderek és mindennemű kos-
metikai cikkek a legna-
gyobb választékban,
olcsó, versenyképes
árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:
Reismann Sándor

PÁVEL, PETRE ÉS FELESÉGÜK

Románból fordította András Bandi.

1.

Pável és Petre rendőrtisztek voltak és a főváros ugyanegy kerületében szolgáltak. Igen jó barátok is voltak ezenkívül és szolgálaton kívül sok kellemes órát töltöttek azokban a bukaresti vendéglőkben, amelyek híresek arról, hogy ott kapni a legjobb borokat. Mert a bort Pável és Petre éppen olyan nagyon szerette, mint az asszonyt. És mert nem mindig a saját borukat itták, azért hát ehhez az elvhez következtetések maradtak akkor is, ha asszonycsókolásról volt szó. Azaz nem ragaszkodtak hozzá, hogy az az asszony, akit éppen megkivántak, a saját feleségük legyen.

Pedig mindkettőnek a felesége szép asszony volt. Olimpia, a Pável felesége, karcsu volt, mint a fenyő és fekete haja. Livia pedig, aki Petrének volt a felesége, olyan gömbölyű volt, akár a töltött galamb, a haja pedig vörös mint a tűz és nem csuda, hogy ettől a tüztől lángot fogott a sok férfi.

A két asszony éppen olyan jó barátságban volt, akár a férjek. Sokat voltak egymással és ismerték minden titkukat. Olimpia tudta Liviáról, hogy kedvese van, akit Milescu Nikolájnak hívnak és ellenőr a vasutnál és Livia is tudta Olimpiáról, hogy férjén kívül Conescu Grigort is boldogítja, akinek cukorkaüzlete van és állandóan sok csokoládét hoz Olimpiának, amiből neki is jut. A két asszony és kedvesük gyakran voltak együtt, kirándulásokat tettek, vendéglőkbe jártak és szerelmi ügyleteiket mindig egy kis szállodában bonyolították le. Azonban mindig vigyáztak rá, nehogy véletlenül olyan területre tévedjenek, ahol Pável és Petre teljesítenek szolgálatot. Mert bizony kellemetlen lett volna, ha egyszer ezekkel találkoznak. A két férj ugyanis meg volt győződve róla, hogy feleségük a legerényesebb asszony az egész világon. Ebben a tekintetben ők is olyanok voltak, mint a felszarvazott férjek általában.

2.

Egy nap a rendőrprefektus ösz-

szehívta a detektíveket és tisztviselőket és kejeletette előttük:

— Az esti órákban végigraizázuk az összes kis szállodákat. Azonban senki nem megy ma a rendes kerületébe. Mert tulnagy a barátság egyes rendőrök és a szállodások között és ezért sokszor elnézéssel vannak irántuk. Azért kell hát ezt a cserét ma megcsinálni.

Pável és Petre így kerültek razziára olyan városrészebe, amelyben még szolgálaton kívül sem igen szoktak megfordulni. Az egyik utcában kicsi szállodát találtak, melynek „Hotel Boldogság” volt a neve. A portásnak nem nagyon tetszett, hogy két előtte ismeretlen rendőrtiszt jött a szállodába vizsgálatot tartani, azonban nem tehetett ellene semmit. Mint-hogy különben is még nagy területet kellett bejárniok, Pável ki-jelentette:

— Te, Petre, hogy hamarabb elkészüljünk, nem fogjuk a szállodát együtt végigjárni, hanem amíg te az első emeletet vizsgálod, addig én sorra veszem a második emelet szobáit.

— Jól van, pajtás, — válaszolta Petre és máris megindult az első emeletre.

Egymásután bekopogtatott a szobákba. A legtöbbjében turbékoló párokat talált. Mindenkit leigazoltatott. A legtöbb tettenért hölgy foglalkozásánál fogva látogatta a szállodát férfival és ezek nem is törődtek sokat a razziával. Egy ingben kibujtak az ágyból, ridikülykűből előmutatták igazolványukat, melyet a rendőrség állított ki és mikor Petre után becsukódott az ajtó, gondtalanul folytatták a szeretkezést. Voltak azonban a szállodában olyan asszonyok is, akik bizony majd elsülyedtek, amikor a rendőrtiszt a szobába nyitott és felszólította őket igazolványuk átadására. Ezek szepegtek, könyörögtek és a legtöbbben a paplan alá akartak bujni. Ezekről Petre megnevetéssel állapította meg, hogy férjes asszonyok és magában sajnálta azokat a polgártársait, akiket asszonyuk így megcsal.

— Milyen szerencse, hogy az én feleségem nem ilyen. Elég, ha

a családban egyedül én vagyok a kikapós. De hát én férfi vagyok.

Mikor a tizennégyes számú szobába nyitott, az ágyból halk sikoltás hallatszott és egy asszony remegve bujt a paplan alá.

A szobában levő férfi igazolta magát. Azonban Petre az asszony igazolványát is látni akarta és erélyesen felszólította a paplan alatt remegő nőt, hogy mutassa magát és adja át igazolványát.

Semmi feleletet nem kapott.

Petre erre odalépett az ágyhoz és egyetlen rántással felemelte a paplant. Majdnem kővé meredt attól a látványtól, ami eléje tárult. Az ágyban ugyanis ott volt legjobb barátjának, Pávelnek a felesége.

Erre még nagyobb zavarba jött, mint az asszony.

Első tanácsstalanságában rákiáltott az idegen férfira:

— Szedje a ruháit és takarodjék!

Az nem mondatta magának a dolgot kétszer és boldog volt, hogy kionsonhatott a szobából.

Petre erre leült az ágyhoz és prédikációt kezdett tartani barátja feleségének. Arról beszélt neki, hogy milyen gyalázatos a cselekedet, melyet elkövetett.

Az asszony sirni kezdett és elmondta, hogy tulajdonképpen Pável az oka, hogy megfélekedezett a hitvesi hűségről. Pável ugyanis alig van odahaza és sohasem foglalkozik vele. Pedig ő fiatal és szép, szereti az életet és így nem csuda, hogy hallgatott a férfi szavára, akivel tavaly ismerkedett meg. Végül arra kérte Petrét, nehogy a férjének elárulja, hogy itt találta, különben beleugrik a Dumboyicába.

És könyörögve kulcsolta két gömbölyű karját Petre nyaka köré.

Petre nem lett volna férfi, ha a két lány kar nem izgatta volna. Hirtelen megcsókolta az asszonyt és kijelentette:

— Rendben van, nem szólok a férjednek, de hallgatásomnak ára van ám.

— Mi az?

— Hogy én kapjam meg a boldogságot, ami kedvesednek járt volna, ha valamivel később érkezem a szállodába.

És a következő percben Petre belülről bezárta az ajtót és nem-sokára ott feküdt a szép asszony mellett.

Mikor félóra múlva lesietett az emeletről a portáshoz, csudálkozott, hogy Pável még mindig nem volt ott. Persze azt nem tudta, hogy Pável meg az ő feleségét találta az egyik szobában egy idegen férfival és hogy ugyanugy cselekedett, mint ő.

Nem kellett azonban sokáig várnia és Pável is lejött a második emeletről.

A két barát előbb zavartan nézett egymásra. Aztán titokzatosan és sokat jelentősen mosolyogtak, de nem szóltak.

Petre ezt gondolta magában:

— Hej, ha Pável tudná, hogy a feleségével szerelmeskedtem!

Pávelnek pedig ez a gondolat motoszkált a fejében:

— Ez a bolond Petre nem is sejti, hogy pár perccel előbb kivel feküdtem egy ágyban.

3.

Pável és Petre ezentul is éppen olyan jó barátok maradtak, mint eddig. Azonban szabad idejüket már nem töltötték együtt. Mind-egyik tudott valami ürügyet felhozni, hogy miért nem mehet a másikkal kávéházba, vagy vendéglőbe.

Érdekes, hogy a két asszony sem volt most folyton együtt úgy, mint azelőtt. Ha férjük egyszerre volt szolgálatban, mégcsak felkereste egyik a másikat, de mikor a férjeknek szabad idejük volt, akkor mindjárt készek voltak a kifogással.

— Te Olimpia, — mondta Livia, — nem mehetek holnap veled a Cismigiu-parkba, mert nagymosás lesz nálam.

— Holnap magam sem mehetek, mert paradicsomot főzök be.

Pedig valójában mindkét asszony elment másnap hazulról. Csakhogy mindegyik a másiknak a férjével találkozott valahol.

És azóta kölcsönösen valamennyien boldogok.

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé Mann cukrásznál kaphatók. Timişoara, II., Andrási ut 12.

A szakvélemény

— Eredeti kézirat — Irta: Bán Géza —

Kovács ur rendesen szép szobacicusokat tartott, de a politika anyyira elfoglalta, hogy keveset, vagy, valljuk be őszintén, semmit sem törődött a leányok kőkemény kebleivel, telt nyakával, domboru csipőivel, nádszál derekával, hanem egyre ujságait bujta. Az igaz, hogy a feleségével sem törődött tulságosan, pedig az se volt csunya asszony... sőt.

Egy napon látogatója volt Kovács urnak, mikor Annus, a szobaleány áthaladt a kis szalónon.

— Terringettét, — csettintet a vendég, — pazar egy leány.

— Ugyan ki? — ásitott Kovács ur.

— Az Ön szobaleánya. Szavamra mondom, pompás. Ez a termet... ez a tartás... hej kópé, ravasz kis fiu maga, hogy játsza itt az ártatlant, pedig tudom, hogy alaposan belekóstolt már ebbe a vadalmába.

— En ugyan nem.

— Nono, öregem, ne komédiázzék...

— De nem, ha mondom...

— Akkor maga vagy vak, vagy sárgarépából van kifaragva.

Ez után az épüleles beszélgetés után Kovács ur egyedül maradt. A látogató elment, mert a beszélgetés annyira fölizgatta, hogy sehogy sem tudott ülni a helyén. Bezzeg Kovács ur bamba flegmával bujta tovább lapjait.

Kis idő múlva azonban megzissen az ajtó kárpitja és beleb-ben Annus. Kezében vízzel telt korsó. Kovács ur fölpillant az újságból.

— Csakugyan, — konstatálja magában, — nagyon csinos. Királynői termet. Ha ez a leány kiöltözik, bárhol megjelenhetek társaságában.

A ravasz Annuska észreveszi a változást és ezentul úgy rendezi dolgait, hogy minduntalan szeme elé kerül gazdájának. Legtöbbször a sötét előszobában találkoznak s ez idő óta Kovács ur nem találja türethetlenné a sötét előszobát.

Ettől az időtől kezdve, szeliden szólva, fűtült a politikára. Csak Annuskával törődött és boldogan konstatálta, hogy halad.

Hiába, a politika a szerelemben is segítette.

Vasárnap Annuskának kimenője volt, így hát elhatározták, hogy ezen a napon kirándulnak, nem a zöldbe, mert hát tél van, de olyan helyre, ahol zöld lehetne. A pincér ugyancsak furcsa képet vágott a megjelenésükhöz.

A szállóban bizony megakadtak egy kissé az ebéddel: nem volt egyéb, csak szalámi, tojás és ehez hasonló nyári leledel. De az hamisítatlan volt, mert csakugyan nyárról maradt. Nagynehezen mégis összeállítottak egy némileg élvezhető ebédet, csak hogy erre várni kell egy jó óráig. Szép kilátás... egy óráig étlen-szomjan fagyoskodni egy nedves és nagy mértékben fűtetlen szobában.

Kovács, a politikus, hirtelen pompás eszmét fogott: levetkőzött és bebujt az ágyba. Annuska egy darabig fogvacogva bámulta a szoba közepéről, azután ő is lefeküdt. A szobában történetesen csak egy ágy volt, Annuska tehát nem nagyon csodálkozhatott azon, hogy ő ugyanabba az ágyba került, melyet Kovács ur már pompásan átmelegített. Annuska se takarékoskodott üde teste egész forróságával. Oly jól érezték magukat, hogy Kovács ur elfelejtett minden bajt és a helyzet magaslátára emelkedve, még tréfált is.

Kovács ur kissé fáradtan ásitott: ez a kirándulás összetörte. Azonfölül a lelkiismeret is furdalta egy kicsit.

— Jól vigyázz, — szólt Annuskának, — hogy a feleségem semmit se vegyen észre.

— Nem kell félni drágám, okos leány vagyok én...

— Jó, jó, — szólt egykedvűen a fáradt politikus.

— No, talán sajnálja, hogy ki-jött? Nekem nincsenek igényeim... Tudom, hogy a nagyságos asszony szebb mint én.

— Ugyan hallgass már!

— Mondom, hogy szebb mint én, csak hogy az én testem formásabb. Azután meg bennem több a tűz, mint ő benne.

— Ugy, hát ezt honnan tudod?

— Nos, az ön barátai mondták, azok pedig az ilyesmiben — szakértők.

Velencei kaland

— Eredeti kézirat —

A hold beleöntötte ezüstjét a velencei lagunákba...

— Nézze, kedves hadnagy azt a gondolat, azzal a fehérköpenyes hölgygel. Tőlünk a negyedik. Látja?

A hajószízi egyenruhás, csinos hadnagy kihajolt oldalról egy kisé.

— Nos, látja már?

— Látom... Mekkora szépség! Önnek kitűnő szeme van. Jobban lát este, mint mások nappal... Micsoda szemek! És az alakja, ahogy ott ül abban a fehér köpenyben a művészi bubifejjel... Ki lehet ez a szép, magányos, idegen nő?

— Bajos ilyen messziről találgatni. Előbb kerülnénk talán mellé? Látni akarom közelebbről.

A másik figyelmesen nézte.

— Tegyek önnek egy szolgálót? — kérdezte mosolyogva.

— Mire gondol? — kérdezte habozva a délceg tengerészkapitány.

— Arra, hogy itthagynom a gondolatban és magam beülök egy másikba, hogy ne zavarjam az ismerkedésüket...

— Egy üres gondola! — kiáltotta és átszállt az üres bárkába.

— Petro, — szolt a kapitány, látod azt a fehérköpenyes hölgyet?

— Látom!

— Óvatosan melléje surranunk.

Pár perc múlva a két gondola egymás mellett pihent.

— Szép hölgyem, engedje meg, hogy bemutatkozzam. Giradi Fernando.

A szép, idegen nő elmosolyodott és fölemelte fejét. Szemei rajtafüggtek a csinos kapitányon.

— Örvendek!

A kapitány három darab fehér rózsát nyújtott át. Kezeik egy pillanatra érintkeztek.

— Az éjszaka szép. Még egészen korán van. Üljön az én gondolatba és amikor elcsevegtünk, eljön hozzám, jó? — ajánlotta a merész férfi.

A szép nő maga elé nézett és nem felelt. Majd fölemelkedett s egy ügyes mozdulattal átlépett a kapitány csónakjába.

— A kis kanálison keresztül a villához, — sugta a férfi halkan a gondolieri-nek. Aztán leült a nő mellé és nézte a mozdulatlan,

fiatal teremtet, ahogy a vízbe bámult.

Sötét sikátorokon siklottak keresztül. A gondola sátrának védelme alatt a kapitány átfonta jobb karját a nő dereka körül. Amaz összeresztett és ki akart bontakozni az ölelésből. De aztán félbehagyottan abba maradt a mozdulat. Kéjesen érezte az erős és forró kar szorítását a ruha vékony selymén keresztül, mely valami különös, édes, jóleső érzést támasztott benne.

Engedelmesen simult meg a férfi karjaiban és hátrahajította fejét. Ebben a pillanatban már ott volt ajkán a csók. A csók!

A nő felsikoltott édesen, halkan a tüzes ajkak közt és a sikoly belehalt a férfi ajkán keresztül annak a szívébe és ott csengve elhallgatott...

— Te!... — lihegte a férfi megmámorosodva, — ugy csinálod, mintha még nem csókolt volna téged férfi! Mondd! Te különös teremtet, akit halálosan szeretek, ki csókolt eddig, hogy így fáj neked ez első csók?

— Ne kérdezzem semmit. Vigyen magával. Csókoljon...

A kapitány őrzöngő ajka már ott volt a vállán és a keblén s a ruhája selymei között. Eszeveszetten, vadul csókolta.

*

Mögöttük megszólalt halkan az evezős:

— Megérkeztünk!

A férfi kiemelte az akarástól alélt, szép, idegen nőt a gondolatból és vitte befelé.

Zsibbadt kézzel vette le a nő válláról a köpenyt és a villanyözönében megnézte a sápadt, reszkető asszonyt.

— Szébb vagy, mint amilyennek odakünn hittelek. Legalább a nevedet tudjam, hogyan szólítsalak?...

— Luciának! — sugta a nő.

Nem gondolkozott és nem ellenkezett. Hagyta, hogy az égő és türelmetlen ujjak lefejsék tagjairól a ruhát.

— Mesztelenül akarlak látni! — suttogta elfojtott hangon a férfi.

Pár pillanat múlva ott állt előtte a nő ruhátlanul...!

Micsoda gyönyörű látvány volt ez a nő! A bőre olyan fehér, mint a frissen esett hó. Ezt a fehérséget még emelte csodás hajának fekete színe. Combjai teltek és ruganyosak voltak és borzongva simultak egymáshoz. Csipője ivelt, melle gömbölyű, kemény, mint a szűz. Érezte, hogy a férfi odanyul, ahol férfi ujj még nem járt... Hagyta, hogy ezek az idegen kezek felemeljék és vigyék át egy másik szobába.

Ott egy percre felnyitotta a szemét és egy fehérre vetett ágyat látott. Érezte, hogy rádobják, széjjelterpesztik a lábait és valami forró test simul az övéhez... A keblei ropogtak a ránehezülő súly alatt, durván meglökte a combjait, majd még egyszer... Lihegtek... Aztán a nő felállt...

III.

Egy közeli templomóra éjféltűt kettőt vert. A férfi éber volt és nézegette a karjai között sápadtan pihenő asszonyt, fekete bubifejjével, piros, pihegő ajkával, melyen a csók még nem hültek ki... Isteni jó volt, ahogy magán érezte szűzieségének forró, kiszáradt borát, akit ő mint leányt megölt... Makacs és rettenetes volt ez a lány... A férfi annyi titkos akaratot érzett benne, hogy félt tőle. Idehozta, elvette magának és nem tudta, melyik közülük a hódító, a nő, vagy ő?

— Elmegyek, — mondta Lucia és fölkel.

Átment a másik szobába és nyugodtan öltözködni kezdett, mintha két éves szerelmi viszony után kelt volna fel az ágyból. Fernando megállt előtte összefont karokkal és nézte...

Lucia megállt a küszöbön.

— Jó éjszakát, lovagom!

És kisé halkabban tette hozzá:

— És köszönöm!

Elment.

A férfi leült íróasztalához, elővette a naplót és jegyzeteket csinált az esetről.

JUNGER ARNOLD

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.

Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-herceg ucca 12. a Várdy plissé és gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

BÉRO JOLÁN

H. A. Z. A. S. S. A. G. A.

— Regény —

(2)

Egy forró csárdás, a cigányzene ütemes zaja, egy forró és kétségbeesetten és őszintén hangzó hangmengése olvadt össze egy furcsa kaosszá az agyában, úgy érezte, mintha két erős kar szorítaná két oldalt a derekát. A kezét elnyújtotta a sötétben, fáradtan, vigaszt keresően, aztán sietve visszahúzta: úgy érezte, mintha egy selymes haju fön, a Sallay fején simitana végig.

Igen, ez ő! Itt van, érzi magamellé, érzi a lihegését, érzi az ölelését, érzi az Embert, a nagy, az örökké titokzatos embert. Most feléje fordul a férfi, magára huzta a takarót és így öleli meg őt, az ismeretlen leányt, a szűz, a tiszta nőt. Kiáltani akart, de nem tudott. Ki akart ugrani az ágyból, de tagjai nem engedték. Távolodni szeretett volna a férfitől és annál inkább közelebb kuszott hozzá. Érezte erős, férfias ölelését, érezte, hogy izmai mint nyulnak meg, amint a férfi magához préseli. És nem bír szabadulni. De akar-e szabadulni? Akar-e a férfitől felkelni? Nem! Nem? Nem, nem akar felkelni. Hisz olyan jó, amint így átölelve tartja, amint érzi az embert. És érzi. Igen érzi, mert itt van, mert itt tartja. Feléje fordult arccal. A férfi forró lehellelte mind közelebb jött hozzá. Megcsókolja és öleli, öleli végtelen erővel, de végtelen gyöngédséggel. Már egész közel ér hozzá. Már mellei surolják az erős férfimellet, aztán érzi, hogy a férfi jobb lába átkarolja őt, a szűz, érintetlen leányt. Magán érzi a lábát és nem csinál semmit. Sőt, még erősebben simul hozzá, még jobban, hogy szinte egy lessz a két ember. A férfi forró szája a mellét keresi. Megvan. Érzi, hogy a szája ratapad, amint csókkal borítja el a hamvas bőrt. Érzi, amint a férfi felébe jön. Erzi és jól esik neki. Aztán lassan-lassan szétveti a lábát és látja, hogy a férfi egyesülni akar vele. Szóljon? Ne szóljon? De hiszen oly jó és senkisémet látja, senkisémet tudja. A

völegénye? Igen, az megtudja. Mit szól neki a nászéjszakán? Mit fog neki mondani, ha szeméreveli, hogy már nem szűz? Nem, ennek nem szabad megtörténni. Neki tisztán és szűzen kell Péterrel a nászágyba feküdni.

Ellökte magától a férfi és felriadt. Nem volt mellette.

— Hála Istennek, hogy nem igaz, — sóhajtott fel csendesen.

Vizet ivott, azt hitte, hogy a szája még mindig dohányszagú a Péter csókjától. Megdöbbenve ismételte magában:

— Mi ez? Mi ez? Ellágyulás? Hiszen én nem szeretek senkit?

A párnája vizes volt a könnytől és forró, ez égette az arcát és valamit juttatott az eszébe:

— Vér... vér... — sugta hideglelősen és nagy meztől látott, piros réteket, ahol a patakokban mindenütt csak vér van, csupa, csupa vér, vér, vér.

Azt hitte, meg kell örülnie. Eszébe jutott a levél is.

— A nevemet sem irta rá — gondolta. — Milyen finom. Milyen jó. Nem akart kompromittálni. Gondolta, ugyis megtudom, hogy ha a levél hozzám jut, vagy nyilvánosságra kerül. Milyen okos, milyen jó.

Aztán lassan nagy megnyugvást érzett. Eláradt rajta, a lelkét körülölelte, beleégődött a szívébe egy nagy, nagy elhatározás. Békés öntudatlanság, tompa szomorúság borult rá. Elaludt.

Későn ébredt. Megnézte az óráját: 9 óra.

Gyorsan felkelt. Felöltözött. Nyugodt volt, komoly, szinte áhitatos, mint a pap a nagymise előtt. Parfümöt locsolt a mosdóvizébe, egy keveset a ruhájára is, vigyázott, hogy szép, nagyon szép legyen.

Bő köpenyeget, sűrű fátvölt vett fel. Amikor kész volt, becsöngette a szobalányt.

— Mondja meg a mamának, hogy egy óra múlva itthon leszek. Csak lemegyek a városba bevásárolni.

Elindult, de az ajtóba visszafordult. Az íróasztalhoz ment, keregelt a levelei közt, egy kis kartonlapot keresett, azt, amelyikre fel volt írva a Sallay címe és amit tegnap ide dugott. Megtalálta, megnézte, elolvasta, jól megjegyezte, nehogy, amíg odaér elfelejtse.

IV.

Kerekarcu, fehérbobotás apáca dugta ki a fejét az ajtónyíláson. Bizalmatlanul nézett a künnálló, elegáns, lefátyolozott nőre.

— A hadnagy urat keresem — mondta Jolán és a hangja elfojtott félelemtől reszketett. — Egy kis virágot hoztam volna a hadnagy urnak.

Az apáca, úgy látszik, meg volt elégedve a vizsgálat eredményével, mert szélesen tárta ki előtte az ajtót.

Jolán belépett az ismeretlen garzonlakás küszöbén. Szédülten, belül erősen szégyenkezve és a melléhez szorítva azt a pár szál rózsát, amit utközben vett egy mosolygó virágosboltban. De ránézett a nyugodt arcra, nagyon komoly apácára és az jutott eszébe, hogy ime megnyughatik, ennek a komoly és hivatásában szinte áhitatos nőszemélynek a jelenléte fehérré, széppé és nemessé teszi az ő bátoratlan megjelenését a beteg katonágya mellett.

A szoba legtávolabbi, legsötétebb sarkába feküdt magasra feltornyozott párnák közt a sápadt huszár, a szemé le volt hunyva, talán aludt, talán fel sem tudta volna nyitni ölmosan lezáruló pillait, az eszmélete talán fenn sétált egy boldogabb, ragyogóbb világban, a haja kuszáltan lógott a homlokára és két oldalt a szája mellett fájdalmasan huzódott végig egy-egy sötét, kinos, meggyötört mély vonás. A szobában erős, fojtó, orvosságszag lengett végig.

Az apáca ránézett a betegre, aztán intett a lánynak, hogy csend-

ben legyen, a katona alszik. Jolán nesz nélkül, óvatosan lépett az ágya mellé.

Tulajdonkép életében most nézte meg először a szenvedő, szomorú férfiarcot hosszan, jól, vizsgálódó leányszemmel.

— Hátilyen?... — sugta elérzékenyedve befelé, önmagának és amint szóltanul nézte, a szemébe lassan és észrevétlenül csendes, fájdalom nélküli könnyek harmata gyűlt.

— Egy férfi — gondolta és a lelke megreszketett belé — egy erős, komoly, szép férfi, aki érettem akart megválni ettől a gyönyörű élettől. Aki érettem hordoz most szenvedéseket a mellében és aki azért hívta riadtan, csüggedten a halált, mert egyszer mélyen a szemembe nézett és én gorombán megütöttem az értem vérző szívét...

— A száját, azt a szegény, keskeny, szorosan összefogott száját kellene ezért megcsókolnom... jól, erősen, szerelmesen.

Ezt gondolta és elpirult belé. Szégyelte önmaga előtt ezt a hivatalanul jött gondolatát és szégyenkezni kezdett azon is, hogy itt áll egy idegen férfinak az ágya előtt és ennek az idegen férfinak a felgombolt hálóingéből kifehérlük a formás, erős, izmos szép nyaka.

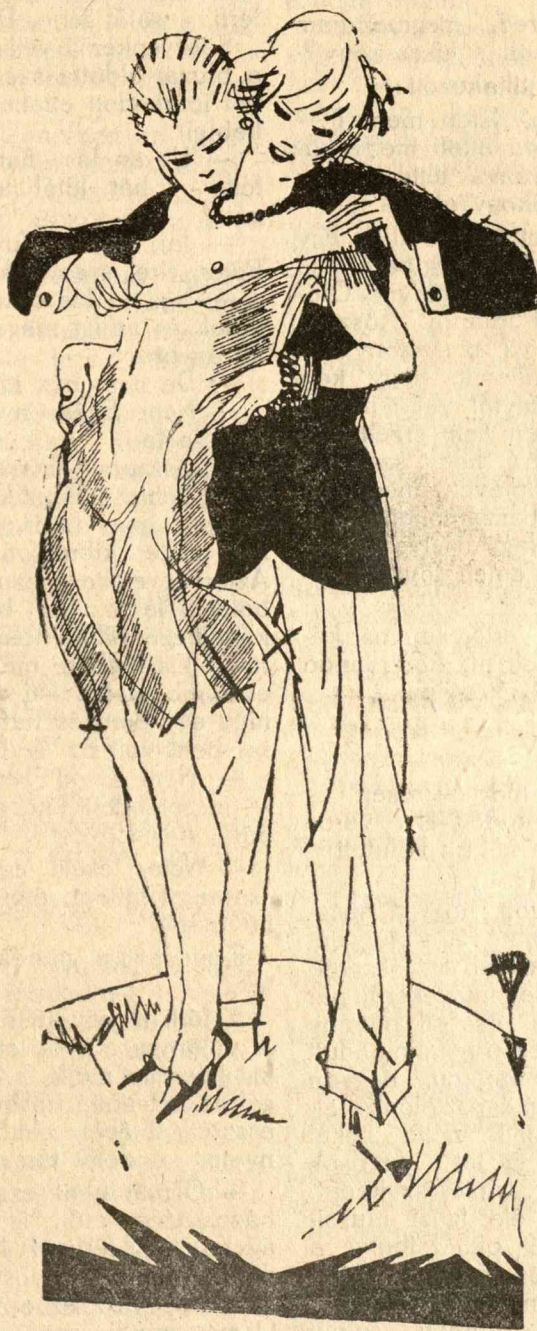
Legjobban szeretett volna most gyorsan elszaladni innen. De nem tudott megmozdulni, a lába mintha legyökerezett volna a földbe és érezte, hogy ha most innen elindulna, az ajtóban talán már össze kellene rognia.

Eszébe jutottak a virágok, most elővette őket, megszagolta, megcsókolta őket és odatette a férfi mellé, a takaró fölé. A halvány rózsák jól illettek a sápadt archoz: az élet fehér foltjai a betegágy komoran sötét takaróján.

Az ápoló apáca, ez az idegen és egy szerelmes férfitől és egy szerelmes lánytól érzésekben megszeálló, félig már rég kihűlt szívű nő, látta a lány tétovázó, bátortalan kézmozdulatát, amint a virágot ráejtette a takaróra, látta a könnyben vergődő szemét, Isten tudja mire gondolt, de hirtelen elfordult az ágy lábától és egyetlen csepp meleg, a szívéből jött könnyet törölt le az arcáról.

Jolán észrevette ezt a mozdulatot és megijedt tőle.

— Maga azt gondolja... — szólt meg hirtelen és mentegelődzve, de nem folytathatta, mert az apáca a szájára tette a kezét és csön-

KEDVESKEDÉS

det intett. Aztán odalépett a lány mellé és nagyon halkán a fülébe sugta:

— Ó, én megértem az ilyesmit.

Jolán megzavarodva nézett rá és úgy találta, legjobb lesz, ha most már csakugyan távozik innen. De mielőtt kiment volna, az apáca az ajtóban megkérdezte:

— Ha felébred, megmondjam neki, hogy itt volt a kisasszony?

Jolán ijedten tiltakozott:

— Nem, nem, Isten ments! — de elgondolkozva állott meg a küszöbön és tétovázva tette hozzá: — Különben, akogy akarja.

Az első emeleti lépcső alján egy kedves, szószátyár, öreg barátnője jött vele szemben, Baróthyne. Csodálkozva nézett Jolánra. Köszöntek egymásnak és az asszony szeméből tisztán kiért, hogy kérdezni akar a lánytól valamit. De Jolán most éppen nem érzett kedvet magában arra, hogy szaporabeszédű barátnőjével megálljon beszélgetni és beszámoljon neki, hogy hol járt. Nagy sietve elszaladt mellette és emelt fővel kishant a kapun.

Baróthyne megértő, gunyos, kegyetlen kis mosollyal, kárörvendő diadalérzettel nézett utána.

V.

Az esteli ég már vörösen és ködösen nyújtózott el a város felett, mikor a vonatjuk befutott a Gar de l'Estre.

Jolán akarta volt, hogy a nászutjuk első stációja Páris legyen. Egyszer leánykorában egy szerelmes festő, aki véletlenül lekerült pár hétre Kőrös várra és ott néhány nap alatt tökéletesen belebolondult a bronzhajú, fehérarcu, nagyon szép urilányba, magasztalón és elragadtatva beszélt neki sokat és csupa szépet és jót a városok városáról. Azóta szinte szakadatlanul vágyott az élet igazi muzsikája után, ami ott zsibong a Szajna két partján, a boulevardok és a Louvre után, az egész kápráztató, a fantáziájában szinte mesészerűvé megnőtt világváros után.

A fogadóban, — a város szívében levő elegáns hotelben — pompás szobákat kaptak, egy barátságos, meleg, izléses kis lakást. Megvacsoráztak és éjfél körül fölmentek a szobáikba, Jolán fáradt volt, Péternek órák óta veszettül égett az arca.

Ez volt az első éjszaka, amit együtt töltöttek.

Jolán félt ettől az éjszakától. Nem azért, mintha valami olyan történe most vele, amitől igazán rettegni kellene, mert okos lány volt és tudta jól, hogy ha egy férfinak adja magát, attól nem igen kell félni, pláne, ha ez a férfi, a saját férje. De mégis félt.

Szégyenkezve vetkőzött le. Előbb a bluzát oldotta szét elől s kezeivel iparkodott eltakarni kibukkanó kebleit.

— Ugyan kis fiam — szólt a férje — hát kitől szégyenli magát?

— Jaj, olyan furcsa, hidje el Péter, sirni szeretnék.

— No, no kis csacsi. Én elfordulok és addig maga bujjon be az ágyba.

— De nem néz ide?

— Nem Egész nyugodtan vetkőzött le.

Az asszony levetette a bluzt, fehér keble előbukkant és amint lehajolt, hogy harisnyáját lehuzza, két melle kibukkant az ingből. Aztán levetette a szoknyát, legombolta a fehér kis bugyiját és a következő pillanatban ott állt a rövid kis ingben, mely alig takarta el combjának felső részét. Aztán még egy perc és hatalmas ugrással bent volt az ágyban.

— Nem látott semmit Péter?

— incselkedett kacagva az ágyból.

— Nem, csak egy csacsi kis számarat láttam, amint az ágyamba ugrott.

Ezen aztán mindketten nevettek.

A férfi is egy-kettő levetkőzött. A villanyra ernyőt tett és odabújt kis felesége mellé. Átölelte, magához szorította, megcsókolta. Az asszony fejében ekkor egy iszonyatos gondolat támadt:

— Ő már nem szűz! Ő már házassága előtt is feküdt egy ágyban egy férfival. Jaj, mit mond neki az ura, ha most megtudja? De nem, hisz ez csak vízió volt. Ő még mindig szűz. A teste és a lelke is tiszta.

Aztán szépen az ura felé fordult és égő arcát odaszorította a mellére. Engedte, hogy a férje kényelmesen elhelyezkedjen mellette, sőt ő iparkodott kényelmes fekvést biztosítani neki. Egész természetesnek találta, hogy az ura azt fogja vele tenni, amit akar. Igen, hisz ő is akarja, ő is várta már

régen. És amint a férje lassan és óvatosan feléje kuszott, nem háritotta el magától, hanem szépen odafeküdt az ágy közepére, karjait magafelé tette és lábait felvé, de büszkén szétvetette. Örült, hogy a következő percben megszűnik lánynak lenni és asszony lesz. Igen, asszony, akitől nem kérheti számon soha senki, hogy szűz volt-e, vagy sem.

Másnap és harmadnap és negyednap Jolán megzavarodva, csodálkozva fogadott mindent, ami vele, érte, körülötte történt. Egy nagy, szűnni nem akaró kábultságban ringott a lelke, félig öntudatlanul, akaratlan akarattal fogadta a férje csókjait és egy esős délutánon, a szobájukban, az ablak mellett, kíváncsian, most először: asszonyszemmel, éhesen figyelte meg a Péter arcát, alakját. Péter lángoló szemmel dédelgette és ő királynői kegyességgel fonta néha a nyaka köré a puha, forró karját.

A lüktető, hangos, áhitott várost egy kicsit másnak, tulzajosnak, szennyesnek, szürkének találta. Szürkébbnek, mint ahogy elképzelte és egy borongós estén egy kevéssé kiábrándultan fordított neki hátat.

Másnap már lenn voltak a francia tengerparton.

Itt a gyönyörű napsütésben, a világ lekékebb ege alatt a Jolán lelkéről lassan felszikkadt az az érzébeli bizonytalan ködösség, ami az első napokban Párisban fojtogatta. Jókedvű, hangos, mosolygó lett és az urához is mindennap melegebb, csókosabb és szerelmesebb.

Valami nagy, tuláradó hála ömlött ki a szívéből az ura iránt; a pálmák alatt és fürdőhotelek fehér márványarkádjai alatt, gyönyörű estefeléken és csodásan illatos éjszakákon, ragyogó asszonyok közt, ragyogva és ékeskedőn, a szürke és egyhangú leánysága jutott eszébe, a csöndes és egyszerű kis szobájába, a szegényes élet apró kis anyagiasságai, a bálak hamis romantikája és olcsó csillogása; a mostani nyugodt és előkelő, mámoros, pompás, ragyogó élete teljességére gondolt; arra, hogy boldog asszony; és az otthon, a pletykával szórakozó, kicsi kisvárosi asszonyokra gondolt — és hálás melegséggel, szerelmesen csókolt meg a férje szivarszagu száját.

Csak egyetlen estén billent meg ez az érzéssel szép egyensúly, egy kicsit, halványan, alig észrevehetőleg.

Hangversenyen voltak a fürdő Casino nagytermében. A hangverseny későn ért véget és Jolánék éjfél körül vették be egy drága és hihetetlenül elegáns restauránsba.

A tengerre néző, dusan berendezett étterem már csaknem üres volt. Egyetlen egy társaság ült egy hosszú asztalnál, de a társaság aztán olyan volt, mintha összeválogatták volna a fürdő legtipikusabb, legérdekesebb alakjait. Volt ott egy francia exminiszter, egy fekete szakállas orosz herceg, egy sötét arcú, nagyon elegáns afrikai alkirály, keleti diplomaták, idegen katonatisztek, szóval egy egész nemzetközi társaság és mind, mind férfi. Egyetlen egy nő volt a társaságban.

Ez a nő ott ült az asztalfőn, az orosz herceg és az exminiszter közt. Szép volt, nagyon szép és raffináltan elegáns; olyan bódítóan, szemkápráztatóan elegáns, milyen csak igen előkelő izlésű párisi asszony tud lenni.

Az asztal meg volt rakva virággal, pezsgővel és minden jóval, amit csak egy elsőrangú, modern hotelkonyha a vendégeinek nyújthat. Mintha a Lucullusok ide tévedtek volna és gasztronómiai gyönyörökben akartak volna megfüröszteni egyetlen nőt. Ez az egyetlen nő álmodozva és idegenül, fehéren és szinte affektált királynősködéssel nézett el az asztal fölött, a pezsgő, a virág és az ezüsttálak és barátainak kihevült fejei fölött, messze, az öles ablakon át a holdfényes, elragadóan bűbajos tenger felé.

— Dimitrinoff orosz herceg vacsorázik a rendes asztaltársaságával — felelte közönyösen egy álmos pincér a kérdézősködésükre.

— És a nő? — kérdezte kíváncsian Jolán.

A pincér előrehajolt és diszkréten suttogett:

— A fenség barátnője, egy párisi színésznő, Gaby Merlys.

Gaby Merlys... Jolán most még jobban megnézte. Ez hát az a híres Gaby, a csodálatos táncművész, egy kis, detronizált európai, a legújabb nagy hírű kedvese. Ez a drága nyílt szemű, szőke hajú, karcsu nyaku, csupa ékszer nő, ez hát a híres Gaby Merlys, ez tud olyan veszekedettül magá-

hoz bilincselni egy férfit, hogy az a trónt rugja el inkább magától, de a kedvesét nem tudják kitépni a szívéből... És mégis, úgy látszik, szakítottak; hiszen a nő nem ülne különben egy orosz herceg babája gyanánt egy legforgalmasabb világfürdő legforgalmasabb hoteljének virágos asztalánál.

Milyen különös nő... És a sok kipirosított arcú férfi: hogy bele ragadnak az arcába az éhes szemükkel...

Abban a pillanatban az jutott eszébe, hogy talán nem ő a boldog asszony, talán azé a körülrajongott ragyogó asszonyé az igazi boldogság.

— Édesem ne bámuld annyira azt a rossz nőt — mondta csendesen az ura és Jolán megszeppenülten kapta le a pillantását Gaby Merlysről.

De azon az éjszakán, amikor a sötétben bágyadtan, álmosan elnyújtózott, egyszerre ragyogón és ékeskedően felvillant előtte a francia táncosnő szédítő szépsége.

*

Estefelé volt, künn sétáltak Péterrel a tenger melletti sziklák alján.

— Nézd Péter, de gyönyörű virág az ott! — kiáltott fel lelkesedve Jolán, mikor meglátott fent a sziklák közt egy kis bokor világoskék kövi rózsát.

— Akarod? — kérdezte a férfi és már deákos könnyedséggel neki is szaladt a sziklás domboldalnak.

Jolán mosolyogva nézett fel utána.

De egyszerre elsápadt és hal- kan, rémülten felsikoltott.

Ugyanakkor fenn, egy meglazult kövön, a Péter lába megcsuklott, kiszaladt alóla a talaj és a nagy, nehéz férfi végigvágódott a kemény köveken. Meg akart fogódzni egy erős bokorban, de már nem érte el a keze, feltartóztatlanul, szédülten zuhant le a szikláról és lenn mozdulatlanul nyult el a fűvön.

Az asszony ijedten szaladt hozzá. Péter nyögdecslve vergődött a földön és a féllábát nem tudta mozditani. Valaki doktorért szaladt és Pétert később fölvitték a szobájába.

Három napig őrizték az ágyat; aztán fölkelhetett, de nem volt szabad a szobából kimozdulnia.

Jolán eleinte hűségesen őrizte, de aztán az urra biztatására, kérésére, könyörgésére és a saját

tétova, tudatlan asszonyi vágyaitól is űzve, egy gyönyörű délelőttön egyedül sétált le a strandra.

Aztán rendszeresen egyedül sé- tált. Az ura ilyenkor csókkal bo- csátotta el és Jolán ezt a csókot hazatértekor mindig melegen és hálás asszonyhoz illőn adta vis- sza az urának.

— Egy estefelé, — a hangos, elegáns és különös disznóvénnyel ékes korzón langyos szél csó- kolgatta a jókedvű, friss, elegáns asszonyok arcát és a zenekar a fák között melázó keringőt játszott — egy kedves, meleg és kicsit már hervadt szagu estefelén egy- szer csak magyarul szólalt meg valaki a Jolán háta mögött.

— Nagyságos asszony! Csóko- lom a kezét. Csak így egyedül?

Jolán meglepetve fordult hátra. Aztán majd, hogy fel nem sikol- tott a meglepetéstől.

Sally hadnagy állott előtte.

Egy kicsit mégsápadtan és hal- ványan és kard sem volt az ol- dalán, csak egy ezüstnyelű botra támaszkodott. De a szép, okos szeme mintha megnöve és sokkal ragyogóbban csillogott volna a huszársapka fekete ellenzője alatt.

— Sally... — rebegte az asszony és keze, mikor odanyújtotta a ka- tonának, egy kicsit, alig észreve- hetőleg remegett.

A hadnagy nevetett.

— Az vagyok. Nem haltam meg, mint sokan hitték, az után a bo- lond kis eset után. Ha ugyan még méltóztatik em ékezni arra a gyermekes ostobaságra, amit egy szürke és részeg hajnalon elkö- vettem.

Az asszony bólintott, hogy em- lékszik és a napernyője végével a kiálló fűszálakat csapdosta le a pázsit széléről. Arra gondolt, hogy milyen különös és erőlelkű férfi lehet az, aki ilyen könnyedén, fel sem vevőleg és brutálisan tré- fásan beszél csaknem halálössá vált drámájáról.

(Folytatjuk.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Târnăvoara IV. Hunyadi út 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett!

28

A harmatos szerelem

— Eredeti kézirat. —

Nagyon nyugtalanul aludtam s reggel tizenegy óra felé első dolgom volt elmenni hozzájuk.

A nagy, képekkel dusan disztett szalonban izgatottan vártam, ki fog először jönni, a mama-e, vagy ő?

Szívem hevesebben dobogott s pirulásomat halványság váltotta fel, amikor belépett ő.

Négy-öt szót váltottunk s aztán mélységes hallgatásba merültünk. A lány teste reszketett.

Odamentem az ablakhoz s kibámultam az uccára. Ő is oda-jött...

Odakünn az eső szitált; a levegő homályos, piszkos színű volt az esőtől. A platánok levelei fénylettek a harmatszerű víztől s a járda trachitja sötétszürke színt öltött, melyen tisztán látszottak a járókelők nyomai. Csuf, szerelemgyilkos, hangulatrontó idő volt. Másokat az ilyen idő Schopenhaueri gondolatokba meríti s más körülmények között talán engem is levert volna, de mellettem állott ő.

— Ugye, csuf idő van? — kérdezte.

— Igen... Édes... — feleltem.

Azon töprengtem, hogy mit kellene most mondani. Nem is gondoltam semmit, csak éreztem, hogy kitör belőlem az indulat, hogy nem bírom tovább viselni édes titkomat, hogy meg kell mondanom neki azt, amit bizonyosan tud, amit bizonyosan érez, hogy nagyon, nagyon szeretem.

Új meg új felhők gomolyogtak fel az égre alaktalan tömegükkel. Ilyen alaktalan valami, de egész szívemet betöltő s egész lelkemet elborító valami volt az az érzelem is, amelyet éreztem ebben a pillanatban.

Ránéztem, elpirult s lesütötte szemeit. A bluzon át beláthattam apró keblei közé.

Oly közel állottunk egymáshoz és az ablakhoz, hogy egymásba olvadó lehetetükből milliárdnyi, végtelenül apró harmatgyöngy képződött az ablak hideg üvegtábláján. Öntudatlanul firkálni kezdtem az ablakra ujjaikkal. Szokásom szerint trágár, pikáns aktokat. A kisleány mélyen elvörösödött. Észrevettem a katasztrófát, a pikáns vonalak hamar eltűntek.

Pihető kebleink hamar újra telelehették az ablaktáblát.

Felrajzoltam egy S betűt.

— Tudja mi lesz ebből?

— Nem.

Mellé irtam egy z betűt.

— Tudja mi lesz belőle?

— Nem.

Egymás után irtam egy „e” és egy „r” betűt.

— Még most sem tudja?

— Nem.

De remegő keble s piruló arca elárulta, hogy már tudja. S még mielőtt egészen kiírtam volna, hogy: S-z-e-r-e-t-l-e-k, kiszaladt a szalonból s magamra hagyott.

Ugy éreztem magamat, mint akit elkábítottak. De örültem, hogy a valamáson tuestem.

Künn tovább szitált az eső, olyan fakó, szürke volt minden, de én ebben a szürkeségben is ibolyaerdőt láttam s benne őt, fehér cipőcskéjében...

Amikor visszajött karjaimba kaptam. Teste ott volt hozzám közel és szinte felkínálta magát nekem. Látszott, hogy zaklatta, nyugtalanította, gyötörte az a titok, ami a legnagyobb minden titok között. A titok, amit míg gyermekek vagyunk, a hátunk mögött suttognak, később a fülünkbe muzsikálnak, amikről a verseket írják, aminek a bűvöletével tele szívjuk magunkat, mire felnövünk. A titok a férfi és asszony között. A kislány tudatára kezdett ébredni a maga képességeinek. Arca lángba borult.

— Az enyém lesz? — kérdeztem.

A hangja megtelt titkos, forró zengéssel és lehajtotta fejét.

— A tied leszek, a tied egészen!

Letéptem róla a ruhát, az inget, a bugyit, mindent...

Összeforrtunk...

A titok nem nyugtalanította többet. Végzett vele. Átlátott rajta. Tudta róla, hogy a természet egyszerű machinációja, amelynek a poézisét az ismeretlenség adja.

De arra nem volt bátorságunk, hogy bevalljuk magunknak, hogy ez a titok... ez nem megfeythető... nem megoldható... mert elsiklik előlünk... bujkál... eltűnik... és amikor azt hiszük, hogy már megszűnt számunkra... ismét itt áll előttünk.

Lakatos Margit.

Fratii Györffy Testvérek Műbutorasztatások

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron, olcsó árak mellett. 28-10

Vizumokat és más megbízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézik

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-lap. Ára 10 lei, 4 dinár, 2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

A „Káviár” nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok pontos határidőre —

Levelet irok az én Icámnak!

Irtá: BARNA KÁROLY. — Eredeti kézirat.

Félálomban hallgatom a tűz dorombolását, a világ legszebb muzsikáját. Az, az, a legszebb muzsika. Fájdalmat zsibbasztó, vágyakat altató, megnyugvást fakasztó Zene...

Ica, amióta megláttalak, nem tudom mi történt velem. Mindig magam előtt látlak tündéres, lenge, flitterrel szegélyezett, piros, kurta ruháskában, a vállaidon átalvetett fekete, ezüsthímzésű sáloddal, homlokodon fekete szallaggal, felette ilatos, borzas, dus hajad. Az én drága, egyetlen, az én bűnös, könnyelmű Icám, akinek karjaiban ismertem meg először a vétet és akit olyannyira szeretek, hogy csak a lelkét akarom meglelni és a teste láttán gyáva, hideg maradok; félek. Kedves, drága és mégis olyan olcsó kislány vagy, nekem álomom, kincsem, mindenem; másnak semmi, senki csupán csak kéjes eszköz, olcsón vásárolható portéka, akivel gorbáskodni lehet és csunyákat beszélni, mert Ica, te néha nagyon csunyákat mondasz, nagyon csunyákat, de a te szádból még az is szépen hangzik...

Ica, te a homlokodon fekete szallagot hordasz és a kis szobádban mindig ég a piros lámpa. Nem az apácák piros lámpása, hanem a kéjleányok piros fénye...

Ica szeretem a bűneidet, szeretem a cigarettáidat, szeretem a tangókat, amit a zongorás játéka mellett olcsó vendégekkel lejesz, szeretem a szép, meleg, barna szemeidet, a könnyelműsegeidet és én, aki soha Istenben nem hittem, imádkozok, hogy háritson el a teremő rólád minden veszedelmet, ami veszélyes, furcsa pályádon rád leselkedik. Kérem a Teremőt, hogy ne koptassa el az idegeidet a szakadatlan csókcsatákban, amiket a piros lámpa alatt vivsz azokkal, akiket a szükség hajtott karjaidba és akik téged nem becsülnek, sőt megvetnek és lenéznek. Akiknek csak addig vagy édes és jó és meleg és puha, míg a testük rajtad vonaglik és a saját állatias,

piszkos vágyaikat szeretik rajtad. Ica, Ica, mi lesz így veled?

Nem félsz attól, hogy te is egészen olyan leszel, mint a többi csókharcban elhult perdita? Nem félsz a ráncoktól, amiket egymás után, egyiket a másik mellé fogja felrakni arcodra a kegyetlenül bosszuló természet? Nem félsz a jövőtől? Ha meghalsz, azt fogják mondani, csak egy perdita!

Oh, Istenem, Ica csak egy perdita? Hát nincs benned épp oly érző szív, olyan fájó lélek, olyan meleg élet, mint a tisztességes nőkben? Nem érzel te is, nincs neked is könnyed, vágyod, reményed, álmod? Ki meri azt mondani, hogy nincs? Nem remélsz te is abban, hogy ez az egész mostani életed az egy gonosz álom, amelyből felébredsz egyszer? Drága, kis Icám, mondd nem félsz, nem remegsz olykor, amikor egyedül vagy szobádban, a párnáid közt, amelyeken még ki sem hült az utolsó vendéged melege?

Ülök az én kicsiny szobámban, a kályha előtt, piszkálom az alvó tüzet. Föl-fölvillanó lángja átvillan a szoba homályán, mintha a te piros flitterruhád lenne, amelyben olyan vagy ki kivillanó combjaiddal, ringó kis formás üledpeddel, mint valami álombeli tündér. És te jó vagy, te szép vagy Ica és szíved is van! Hidjétek el, ti férfiak, akik pénzért kapjátok Ica csókjait, a testét, ami utóvégre az ő egyetlen kincse, mást nem adhat nektek, hidjétek el, ennek az Icának is van érző, könnyező szíve, tudom, hogy van! Tagadom, hogy rossz az, amit tesz! Nem ő hitvány, a bűnös, a megvetendő, hanem az élet, az az átkozott, gonosz élet, aki Icának nem juttatott villát, komornákat, sok sok pénzt, autót, szerencsét, boldogságot. Száradjon el annak a nyelve, aki téged ócsárol és sorvadjon el a karja annak, aki téged bánt. A te tested épp oly test mint a nagyságos, méltóságos, tekintetes asszonyoké, akiknek több szerencséjük

volt náladnál. Az a te privát dolgod, hogy a testedet úgy értékesíted, ahogy jónak látod. Te érzed a fardatságot, te fogod megbánni, nem ők!

A szemem fájdalommal tekint a tűz világába, egy pilanatra álomba szenderít a bizsergető melegség és a sóhajaim belevegyülnek a csöndes dorombolásba. Olvastam egyszer valahol, hogy ez a legszebb muzsika a világon: a tűz csöndes dorombolása. Fáradt, öreg ember irhatta ezt. Akkor nem hittem, ma hiszem. Kint tombol a szél, megrázza az ablakot, a fák szomorúan hajladoznak, mintha temetésre készülne az egész világ s itt a kandallóban, csöndesen dorombol a tűz... úgy van, úgy, ez a legszebb muzsika a világon. Fájdalmakat zsibbasztó, vágyakat alkotó: megnyugvást fakasztó, mert minden ugyan jól, ahogy van...

Ica aludjál, pihend ki magad, áldás szálljon a te fáradt testedre! Nagy, okos szemedre hulljon le az álom! Aludj!

És még valami.

Én nem akarok számodra soha más lenni, mint a kisfiu...

Én nem akarok olyan lenni, mint a többi...

A paragrafus.

Péter bátya zsindelezi a háza tetejét.

— Nini, — szól az ép arra sétáló szolgabíró, — hát kigyelmed ezt is érti?

— Hát hogyne, instálom? — Olyan ez a mesterség, akár a szolgabíróság: ott a paragrafus, itt meg a lécz után igazodunk.

A bő áldás.

Apa (kétségbeesve): Istenem, mennyi gyerek, mennyi gond.

Gyerekek (kórusban): Kikérjük magunknak. Nekünk köszönheted apuka, hogy családi pótlékot kapsz.

Kedvező feltételek

— Fiatalkoromban ész nélkül igyekeztem a diplomáciai pályára jutni.

— No hallja! És ilyen feltételek mellett sem vették fel a diplomáciai karba?

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és villany szerelés, házitelefón és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

vízvezeték, villany- és csatornázás szerelő

KILENC ÉS KILENC KÖZÖTT

Alfred Rüger. — Narcisus eredeti fordítása.

A szobában kényelmes meleg ter-
jengett, az egyik cigarettát a másik
után szívám el és unatkoztam. Meg-
néztem az órát, félkilenc volt. Ugy
éreztem, hogy valami kéne, kellene,
talán nő. De nem, nem olyan kö-
zönséges, hisz olyan elég akadna.
Más! Valaki, akinek a szerelem kell,
valaki, akinek ugyanaz a vágya van,
mint nekem. Vettem a kabátomat és
minden cél nélkül lementem az uc-
cára. Sűrű, nagy pelyhekben hullott
a hó. Az üzletek már zárva voltak,
csak egy csemegés üzlet volt még
nyitva; unalomból megálltam az üveg
előtt és nézegettem a kitett inyenc
falatokat.

Az ucca néptelen volt. Egyszerre
az az érzésem támadt, mintha vala-
ki állana a hátam mögött, de nem
fordultam meg. Az érzés azonban
nem hagyott nyugton és kisvártatva
hátrapillantva, egy szegényes ruhá-
zatban lévő fiatal leányt vettem ész-
re, aki a gyalogjáró szélén egy fá-
nak támaszkodva, fázósan huzódzko-
dott össze és nézte a kitett cseme-
gét. Szemében különös fény csil-
logott. Arca nyult és kissé sápadt
volt, de vonásai feltűnően finomak
voltak. Mikor meglátta, hogy én né-
zem, elindult, lassan ment és mind-
untalan megtámaszkodott a fában.
Hirtelen az agyamba villant valami.
Utána siettem és megfogtam a kar-
ját:

— Kisasszony, maga éhes!

Reám nézett, szemeiben nagyon
bágyadt fény ült.

— Kérem, mióta nem evett?

Nagyon erőtlen, vékony hangon
válaszolt:

Három napja.

Megdöbentem és minden utógon-
dolat nélkül szóltam.

— Kérem, legyen szives, jöjjön
velem.

Szó nélkül követett. Felvittem a
lakásomra.

Miután becsuktam az ajtót, meg-
néztem az órát.

Kilenc óra volt.

*

A leány önkénytelenül is a kály-
hához menekült, megreszkelett, a hi-
deg kezdett kijönni belőle. Egy da-
rabig szóttanul néztem, majd közel
mentem hozzá.

— Kérem kisasszony, vesse le a
kabátját, majd én addig valami va-

csoráról gondoskodok. Szeme hálá-
san tekintett reám és mindjárt kez-
dett levelezni; én közben össze-
szedtem valami harapni valót. Mikor
a terítéssel kész lettem, odaszóltam:

— Tessék, egész nyugodtan lás-
son hozzá.

Mohón enni kezdett s én csak
vettem jobban szemügyre. Szép szőke
leány volt, kék szemekkel, finom vo-
násokkal, az egész leány 18—19 éves

CLISE FENYO.

lehetett. Alakja szép, magas volt,
azonban vonásait és keble alakját
bő ruhája nem árulta el. Minél to-
vább néztem, annál jobban kezdett
tetszeni s már előre örültem neki,
ilyen nagyszerű nő már régóta nem
feküdt ágyamban. Eközben ő bevé-
gezte az étkezést és hátát a divány-
hoz támasztva ült, nagy szemei felém
néztek és én azt olvastam ki belő-
lük:

...Köszönöm, hogy adtál enni és
most... most vedd, vedd a fizetsé-
get! Kérd! De nekem nincs semmim,
semmim, csak egyetlen nagy kin-

csem, mások szemében kicsinyes
mosoly, az érintetlenségem. Hát vedd
fizetésül ezt! Hisz tudom, hogy ez
kell! Nos hát minél hamarabb!

És ekkor egy dacos akarat tolt
fel bennem. Nos hát nem! Hadd
lásd, hogy én nem az vagyok, aki-
nek te gondolsz! Nem kell! Bár
szép vagy, nagyon tetszel nekem,
kiváncos vagy, mehetsz szabadon,
nem nyulok hozzád. És odaszóltam:

— Kedves kisasszony, most, hogy
jólakott, nem akarok visszaélni a
helyzettel, hát menjen szépen haza.

Amit vártam, a nagy meglepetés,
bekövetkezett. Szemei kérdő csodá-
latra tágultak, majd a következő pil-
lanatban megértette a helyzetet és
az ő szemeiben is felragyogott egy
dacos „megfizetek“ láng. Ugy gon-
dolkozott: te nagylelkű akarsz lenni,
hát én még nagylelkűbb leszek.

— Ne, ne küldjön el, hisz nézze
— és az ablakhoz fordult, félre huz-
va a függönyt — künn hogy hull a
hó, hideg van és itt oly jó a meleg
és nincs hová menjek. Hagyja, hogy
töltssem itt magánál az éjszakát, en-
gedelmes leszek, nem leszek hálát-
lan. Ugye itt tart?

Egy pillanatra nem tudtam mit
gondolni. Hát mit akar ez a leány?
Most mindez csupán csak hália?
Avagy vérenek kirobbanása? Hát
mit tegyek? Enni adtam neki és
most kikergessem a hidegbe? Ez
csakugyan kegyetlenség lenne. Jó!
De azért mégis én maradok felül.

— Rendben van, maradjon itt kis-
leány, azonban nehogy azt gondolja,
hogy én az az ember vagyok, aki
a könnyű szituációt ki tudja és akar-
ja használni! Nem! Maga fektüdjön
csak le szépen, én majd ebben a
fotelben fogok pihenni. Reggel aztán
tovább mehet.

Nagyon meglepődött, egész kö-
zel jött hozzám.

— Miért? Nem tetszem magá-
nak? Nem akar engem?

— De igen, nagyon tetszik ne-
kem és éppen ezért, ezért nem
akarom azt, hogy maga az én
szememben az a lány legyen, aki
egy falat ételért eladja a testét, én
annál többre becsülöm magát. Ör-
vendjen, hogy ilyen emberrel ke-
rült össze, mint én.

Okos nagy szemei az enyémbe
furódtak.

— Es ha én azt mondom, hogy azért ajánlottam fel magam, mert a vérem forrongását már nem bírom tovább, mert már az érintetlenség miatt szenvedek, nem pedig eladni akarom magam? Nos, akkor mit mond nekem? Akkor mivel utasít el?

— Akkor azt mondom, hogy mindezt maga most találta ki csak azért, hogy elhitesse velem azt, hogyha én magát most birtokomba veszem, akkor a sexuális vágyait elégítem ki. De én átlátok a dolgokon és láttam minden ferde adott körülményen keresztül is, hogy maga egy fejlett gondolkodású leány, akiből a hála beszél, aki a háláját akarja más formába, elfogadható, szenny elsimító köntösbe öltöztetni és reám erőszakolni, csak azért, hogy adós ne maradjon.

Nos kislány, ne fáradjon, én is vagyok olyan éles gondolkodású ember és bármiképpen is fogja akarni háláját, hogy ételt kapott tőlem, kifejezni, én egy egyszerű köszönetnél többet úgy sem fogok elfogadni, mert ismételtelen kijelentem, nem akarom, hogy maga az az akárki nő legyen, aki testét áruba bocsájtja és viszont nem akarok a maga szemében az a könnyű, olcsó sikereket kihasználó ficsur lenni, aki most birtokába venné magát. Tehát szépen feküdjön le, majd reggel fogunk még egyetmást beszélgetni.

Azzal az ablak felé indultam, még láttam, hogy a lány kivesz retiküljéből egy zsebkendőt és egy papírdarabot láttam leesni a földre. Néztam a nagy hópíhéket. A sok fehér pillét. Csend lett. Visszafordulva láttam, hogy a lány még mindig ott ül.

— Vállat vont, odaindultam, hogy szeliden lefekvésre birjam, közben szemem megakadt a földön heverő kis papírdarabban, felemeltem és meglepetve olvastam rajta nevemet. Önkénytelenül fordultam hozzá.

— Mi ez?

— Ez? Bortes Ervin, egy író. Ide egy könyv címe volt felírva.

— De hisz ez én vagyok!

Az önkénytelenül kimondott szó örült nagy hatást váltott ki. A kis leány szemei kitágultak, összehúzódkodott és csak annyit tudott rebegni, miközben folyton engem nézett.

— Akkor megyek innét!

— De most már én nem enge-

dem és tudni akarom, hogy kiesoda Maga?

Egy kicsit gondolkozott, egy nagyot lélekzett, majd beszélni kezdett.

— Nastan Éva vagyok. Nastan Éva, kinek kedvenc könyvei Bortes Ervin regényei. Nastan Éva, kinek Bortes Ervin az eszményképe, felsőbb értelemben vett ideálja, elérhetetlen szerelme...

Nastan Éva, kit egy férfihez akartak kényszeríteni, kivel semmi közösséget nem érezek, kinek ágyába akartak fektetni, míg ő teljesen hideg részemre. Nastan Éva, ki megszökött hazulról, mert testét nem akarta egy idegennnek odaadni, Nastan Éva, aki három nap nem evett. Nastan Éva vagyok, aki most idegeinek minden kis rezzenetével, vágyának sarkpontra ért türelmetlenségével, férfit nem ismerő teste minden hevével téged vár Bortes Ervin.

Egészen előttem állt, arcunk majdnem összeért. — Kicsi Nas-

tan Éva, meghallottam véred szavát, most megérzem, ez az igazi hang. Minket összehozott a sors nagy irányítókeze, hogy egymáséi legyünk sokáig, mert azt, hogy örökre, nem mondhatom, mivel gyarló ember vagyok. Jöjj hát légy enyém!

A következő pillanatban kis kombinében állt és aztán még az sem fedte. Teste rózsás volt és vakító, melle kemény és csodaszép. Dereka és alatta selymes sötétség, de azontul már nem gondolkodtunk, csak szeretettük egymást. A kék paroxysmusában egyesültünk.

A függönyön keresztül reggeli világosság ömlött be. Éva fejcséje mellemen feküdt, kezeim két halmán pihentek. Lassan a párnára fektettem, hogy ne zavarjam álmát az éjszakai nekifeszülő szeretkezések után.

Megnéztem az órámat... kilenc óra volt.

Üzletáthelyezés.

Tisztelettel értesitem üzletfelaimet, vevőimet és ismerőseimet, hogy a vezetésem alatt álló vésnőki műtermet, Belváros, SZT. GYÖRGY-TÉR 4. sz. alól

1927 évi dec. 1-től
Belváros, Mercy-u.
2 sz. alá (Färber ház)
helyeztem át.

Mint a múltban, úgy a jövőben is főtörekvésem lesz, hogy vevőimet olcsó és pontos munkával kiszolgáljam.

Továbbra is szíves pártfogásukat kérve, vagyok

teljes tisztelettel

Ungváry István

„Atelier de Gravura“

(5) üzemvezetője

Legszébb
frizurák,
maniküre,
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAF

ENERGIA

OTOMOCODARIA

ANLIT
BUCURESTI

GRAM

TABLITE DE RECLAMA IN METALE
REKLAM FENCIMKEK
REKLAME METALL-SCHILDER

EGY FÉRFI NAPLÓJÁBÓL

IRTA: NARCISSUS.

Egy éjszaka kóborlásom közben egy kisebb vendéglőbe vetődtem be. Már hajnal felé járt és nagyon kevés ember volt a teremben, ahol szétnézve, szemeim az egyik sarokban egy magánosan ülő férfit vettem észre. Közelebb menve láttam, hogy az asztalán már hegyén hátán állanak az üres üvegek. Emberünk ivott és közben egy előtte fekvő füzetbe jegyeztetett. Érdekelni kezdett a dolog, megkértem, hogy engedjen asztalához ülnöm. Leültem és oda-pillantottam a jegyzetre. Elolvastam a címet: „Naplóm a nőről”. Olvasni kezdtem és ahogy elolvastam, egyszerre az az érzésem támadt, mintha én ülnék ott és én írnék.

A nő: Születik?... Meghal.

A kettő közötti dolgot szeretném leiskiccelni.

Én.

Claude Farrière azt mondja: „A nőtől, ettől a macskafajtól ne várj egyebet, mint kéjt és hogy gyermeket szüljön.”

Vannak naiv emberek, kik még mást is várnak.

A nő már reggel tízkor felkel, félhizenkettőre kész van a toilettel, akkor korzózik, egykor ebédel, ötig alszik, akkor kávéházba megy, hatkor ismét korzózik, félnyolckor vacsorázik, nyolckor színházba, tizenegyor kávéházba megy, egykor lefekszik.

Pardon, közben mindezekhez pénzt is keres.

A nő szeret pénzt adni, pénzt kapni, pénzt nyerni, pénzt szórni, pénzt venni. Pénzt... pénzt... de azért a pénz nem érdekli.

A nő reggel felébred, megnézi a naptárt. Ma van a születésnapja. Felsóhaj. Mától kezdve ismét egy évvel — többet kell letagadni.

A hazugság foglalkozás: az ügyvédnél, a politikuskánál, a kereskedőnél, — a nőnél művészet.

És akkor hazudja a legnagyobbat, mikor igazat próbál mondani.

A nő hü, de ha kell, le tud szokni róla; a nő kacér, de ha kell, le tud szokni róla, mindenről le tud szokni, ha kell, — csak arról, hogy hazudjon, — soha.

Mert azt olyan életszükséglet neki, mint a rouge, a puder és a nikotin.

A nő azért szépíti magát, hogy szép legyen neked, de azt akarja, hogy más vegye észre.

A nőnek elég egy: autóból, palotából, kutyából, sok kell: ékszerből, ruhából, kalapból, pénzből és — férfiből, aki mindezeket megszerzi neki.

A nő elismeri egy nőről, hogy az lehet: szép, okos, elegáns, jó, friss, bájos, kacér, ennivaló, gyengéd, finom, megértő, kedves, izgató, — csak olyan nem tud lenni, mint ő.

A nő mindennek örül; ruhának, autónak, ékszernek, télnek, nyárnak, ősznek, esőnek, fagynak, szélnek, hónapnak, csak annak nem — ha azt akarod, hogy rajtad kívül mást ne szeressen.

A férfi akkor van dilemában, ha két nőbe szerelmes, a nő — ha két férfi szerelmes belé.

De akkor is könnyen megoldja a kérdést, átöleli őket és közben — a harmadikra gondol.

Azt mondják, a nő veszélyes, mint az idő. Nem. az idő veszélyes, mint a nő.

A nő annak vetkőzik, aki öltözteti. Ez nem jelenti azt, hogy „csak” annak öltözzön, aki vetkőzteti.

A nőnek és az orvosnak egy hivatása van. Rokkanttá teszik az embert.

Ezért vonzódik a nő az orvoshoz. De csak a gazdag orvoshoz.

A férfit kicsavart citromhoz ha-

sonlitják, a nőt akkor teleszivódott szívacsna lehet mondani.

Sok nő akkor kezd a felszínre vergődni, mikor sülyedni kezd.

A nő sosem a szerelemért kér pénzt, csak az időért.

A házasság férfinél: zajlás utáni pihenés; a nőnél: pihenés utáni zajlás.

Minden kezdet nehéz. A nőnél is csak az első csalás nehéz.

De azután?...

Azt mondják, a nő hiu Mert csókolás, ölelés, szeretés, haragás, vonaglás közben is vigyáz, hogy a ruza és külör épen maradjon.

Ez nem hiuság. Spórolás.

Az okos és kevésbbé okos nőt az olvasmányáról lehet megismerni.

Van nő, kinek kedvenc olvasmánya egy jó regény.

Ez kevésbbé okos nő.

Van nő, kinek olvasmánya a takarékbetét könyvecske.

Ez okos nő!

„Műveltség.”

Belép egy ujművelt hölgy a könyvkereskedésbe:

— Kérek valami értékes klaszszikus könyvet.

— Parancsoljon Goethe műveit diszkötésben, a legjobb fordítás!

— Kérem, csak adjon nekem olyat, ami nincsen kifordítva, mert én a kért árat megfizetem.

A hosszú élet.

— Mire vársz komé?

— Várom a politikai kibontakozást.

— No, akkor neked nem kell tisztelned apádat és anyádat?

— Miért?

— Mert anélkül is hosszú életű leszel a földön.

L HALACSKÁT FOGTAM

Justus M. Thorman novellája. Angolból fordította Récsei Aladár.

Hát a dollárszerzést is megunja az ember. Én legalább meguntam. Negyvenkét esztendő koromban volt már vagy három millióm és úgy gondoltam, hogy most már elérkezett az ideje annak, hogy élvezzem egy kicsit az életet. Feleségem nem volt, akinek a kedvéért Newyorkban kellett volna maradnom, hogy ott végigrobotoljam a színházakat, hangversenyeket és mulatókat. Eljöttem hát ebbe a faluba, a Hudson mellé és itt nagy házat és kertet vásároltam magamnak. A kertem végén ott hömpölyög a Hudson folyó és nekem a legkedvesebb multságom, hogy reggeltől délig ott ülök a folyóparton és horgászok.

A mult esztendőben nem is zavartá meg ezt a multságomat semmi. Ezen a nyáron azonban valami történt. Egy derüs reggelen éppen, amikor a hatodik pisztrángot fogtam, hirtelen megszólal egy hang:

— Mit bántja azokat a szegény állatokat?

Körülnéztem, hogy ki beszél hozzám. És a szomszédos kertben egészen a kerítés mellett, felfedeztem egy fiatal lányt.

— Miért ne bántsam?

— Megeszi őket?

— Nem, a kalapom mellé rakom disznak.

— Goromba.

Ezzel megfordult és eltűnt.

Másnap azonban ismét csak megjelent a kerítés mellett. Mintha semmi sem történt volna. Átszólt:

— Milyen gyönyörű rózsák vannak a maga kertjében.

Feléje fordultam és közben nagyot lendült a kezemben a horgászó bot. Bosszankodtam:

— Tessék, most maga miatt meg-rántottam a horgot és elzavartam mellőle a halakat.

Durcás lett:

— Hát nem is szépek a rózsái, tudja?

Azt akartam mondani, hogy engem nem érdekel, amit beszél, de mire kinyitottam a számat, már eltűnt.

Harmadnap azonban ismét elő-került és pajkosan kérdezte:

— Haragszik még az öregur?

— Hallja, — fortyantam föl, —

hogy meri azt mondani nekem, hogy öregur?

— Na, ha nem lenne öreg, nem morogna mindig rám, másodszor meg nem ülne mindig magában és harmadszor nem hanyagolná el úgy a külsejét.

— Semmi köze hozzá.

Még hogy ő akar engem le-
kézteni, hogyan ruházkodjam. Pe-
dig ő maga is hogyan ruházkodik! Alig van rajta valami és az is teljesen átlátszó. Vagy szabadna nekem látnom, hogy a ruhája alatt a fehérneműjén milyen színű sza-
lagok vannak. Pedig látom. Ma-
gam sem tudom, hogyan jutott eszembe, hogy magamnak New-
yorkból két divatos nyári öltöze-
tet és két új kalapot rendeljek.

Hetek óta macerál engem ez a lány, akiről még azt sem tudom, kicsoda és miképpen cseppent ide. Mindennap bosszant valamivel.

Tegnap azt mondta, hogy en-
gedjem be a kertembe, hogy meg-
tekintse közelről a virágokat. A
két kert között ugyanis a kerítés-
sen egy vasrácsos ajtó volt, mert
a két szomszédos ház valamikor
két rokoncsaládé volt, akik itt já-
rogattak át egyik házból a másikba.

— Nem lehet, — feleltem, —
elvesztettem az ajtó kulcsát.

— Ne fullentsen, — szemtelen-
kedett vissza, — hiszen ennek az
ajtónak nincsen is zárja, egyszer-
rűen csak kilincse jár.

— Mégsem lehet kinyitni, mert
a kilincs berozsdásodott.

— Hát persze, — nevetett, —
maga öregségére olyan gyenge lett,
hogy egy berozsdásodott ajtót sem
tud kinyitni.

Valami udvariatlanságot akar-
tam válaszolni, azonban ugylát-
szik, hogy megsejtette szándéko-
mat, mert nevetve elfutott.

Ma reggel azonban izgató do-
log történt.

A leány megint megjelent a
szomszédos kertben és a folyópart
mellett ténfergett. Én nem sokat
törődtem vele, hanem halásztam.
Egyszerre sikoltást és loccsanást
hallottam.

Hát nem beleesett a folyóba a
haszontalan?

Bosszusan hagytam abba a hor-
gászást és úgy ahogy voltam, be-

leugrottam a vízbe. Hamarosan
utólértem a lányt. Megfogtam a
karjánál fogva és kiusztam vele a
partra. Ott aztán letettem a före.

Szemei le voltak hunyva, alig
liheget. Vékony ruhája pedig ala-
posan átázott. A selymek teljesen
rátapadtak a tagjaira és testének
forinái teljesen láthatók voltak. Hi-
szen ha nem haragudtam volna
rá, még azt is elismerem, hogy
szép ez a fruska. De haragudtam
rá, mert folyton zavart, mert be-
kellett miatta ugranom a vízbe és
mert megázott az új ruhám.

De mert nem mozdult, meg kel-
lett vizsgálnom, hogy él-e még.
Csendesen, ovatosan föléje hajol-
tam és figyeltem, hogy lélekkik-e
még. Sóhajtott, majd vigyázva fel-
nyitotta a szemeit, aztán hirtelen
két karjával átnyalábolta a nya-
kamat.

— Hallja, — kiáltottam rá, —
mit csinál?

— Jaj, bocsánat, — hebegte, —
azt hittem, hogy még a vízben
vagyok és kétségbeesésemben meg
akartam kapaszkodni magába.

Azonban a szemében valami
olyan volt, hogy szinte azt lehe-
tett volna gondolni, hogy hazudik.

Aztán lassan feltápaszkodott.

— Bele kellett esnem a folyóba
— mondta duzzogva, — hogy át-
jussak a maga kertjébe.

Az ám. Magam is csak most
vettem észre, hogy mikor a vízből
a part felé usztam, nem az ő kert-
jük felé tartottam. Hátat fordítot-
tam neki.

— Haragszik? — kérdezte.

— Igen.

— Menjen a házba és öltözzön
át, szólt hozzám, mert nem állhat
egy hölgy előtt vizes ruhában.

Ilyen szemtelenség! Még engem
figyelmeztet. Pedig az én ruhám
nem is volt tapadós. Azért mégis
bosszusan bementem a lakásba.

Mikor félóra mulva átöltözve
kijöttem, a rózsabokraim min-
denféle selyemdarabok lógtak, róz-
saszinüek, fehérek, kékek. Mikor
odanéztem jobban, láttam, hogy
azok a lány ruhái, miket szárítani
akasztott. A fűvön pedig ott he-
vert egy csomó rózsza, amiket a
gonosz leány letépett a rózsabok-
rokról. Éppen néztem, hogy merre

lehet az, aki nem átalította, hogy az én tisztas kertemben meztenre velközzék, mikor a rózsák közül harsány nevetés tört elő.

— Itt vagyok a rózsák alatt, — kacagott, — magamra terítettem azokat, hogy maga ne lásson ruha nélkül.

— Nem is vagyok magára kíváncsi.

— Na hallja, — duzzogott, — maga tényleg vénember, ha már nem érdekli egy ruhátlan fiatal lány.

Es egy órán keresztül ott csacsogott nekem mindenféle szamárságot. Közben minden tíz percben odaküldött a ruháihoz és ráparancsolt, nézzem meg, hogy szárazok-e már. És nekem egyenkint a kezembe kellett vennem minden ruhadarabot. Nemcsak a felsőruhát, hanem az inget, a bugyit és a harisnyát is. Mégis csak arcátlanság kellett hozzá, hogy a legdiszkrétebb ruhadarabjait így fogdostassa velem.

Szinte megkönnyebbültem, amikor végre az a sok holmi száraz volt.

— Na, most már öltözködhetsz, — feleltem dühösen.

— Persze, — mondta nevetve, — azt szeretné, hogy itt öltözzem maga előtt, vén szatir.

Halk káromkodással mentem be a lakásba és csak akkor jöttem vissza, mikor a lány a kertben kiáltozott.

— Mit lármázik? — förmedtem rá.

— Ereszen haza. Nyissa ki az ajtót. Csak nem akar itt tartani fogolynak?

Mérgesen odaléptem az ajtóhoz, amelyről nemrég azt állítottam, hogy be van rozsdásodva és egy rántással kinyitottam.

Bucsuzóul csak ennyit mondott:

— Jegyezze meg magának, hogy ma fogta a legszebb halacsát. És remélem, hogy tudni fogja a kötelességét.

— Micsoda kötelességemet?

— Na hallja, maga előtt fekszik egy fiatal lány meztelenül, maga végigtapogatja a lány minden intim ruhadarabját és még azt se tudja, hogy ezek után illik ezt a lányt feleségül venni.

Ezzel otthagytam.

Es mert uriember vagyok, még délben átmentem a szomszédházba. Green Teodor lakik abban, a híres bankár, aki a családjával itt nyaral. És megkértem a lány kezét, aki olyan szemtelenül a nyakamba varrta magát.

Hát hiszen szép is, kedves is. De csak lesse, amíg én ezt beismerem előtte. Azt pedig még sejteti sem szabad neki, hogy tesszik nekem és ha nem is ész nélkül, de mégis csak szeretem.

Káros a kávé, tea és a morfiúm élvezete is. Megtörtént számaltanszor, hogy impotens emberek, akik erős kávé ittak teljesen elvesztették nemző és közösségi képességüket, de mihelyt az erős kávé ivását abba hagyták, impotenciájuk lassan-lassan elmaradt.

Az abbé és a grófné

Németből fordította: Hervay Frigyes.

A grófné, hogy özvegyi sorra jutott,
Gyakran hitt ebédre egy ifju papot,
Hogy bus szive lelki vigaszt, ha kívánt,
Ő ossza meg véle az esti magányt.
A pince öreg bora s jó vacsora:
Az abbét e kettő vonzotta oda.

Asztalra került a szárnyas, a sült,
Miközben a grófné arról értesült:
Hivőknek jutalmat ad az ég,
Mivelhogy a menyei üdv az övék,
A szenvedő szivre mily balzsam a hit,
Mert tünni, remélni és bizni tanít.

Megfogja a grófné, mert szép a beszéd,
A papnak az asztal alatt a kezét,
Meghatja az abbét e gyermeki báj,
Az ifju asszonynak jól tudja mi fáj.
S hogy véget ért a dus vacsora,
Megejtő homályba borul a szoba.

Elalszik a lámpa, kilobban a fény
S szól halkan az abbé: bevallhatom én,
Oh grófné, az én szivem is dobog,
Hisz én is, ah én is csak ember vagyok...
Nem nézne most papnak senkise már,
Ha nem volna rajtam e papi talár,

De mert földi testemet e szent ruha,
Nem férhet énhozzám se bűn, se hiba,
Ám este az ágyban olyan vagyok én,
Ám este... akárcsak a többi legény.
A grófné mosolyogva mondja: no hát,
Ugy vedd le, oh vedd le a papi ruhát...

Hanka

— Eredeti kézirat —

Hanka a kis ajtóban állott és türelmetlenül nézett az utra, a mély keréknyomokra, melyek össze-vissza barázdálták a földet a falu két házsora közt. Festői, fejletlen kis alakja a kapufélfának dült. A piszkos udvar háterében fénylett megnyerő, sápadt gyermekarca. Kender-szőke haja tarka pántlikával két ágba fonva csüngött le s ingvállján a széles, vörös himzés alatt kéjes vágyakkal telt fiatal szív dobogott.

A kerítések mellett piszkos, meztelen gyermekesapatok játszottak a porban s vidám visongatások közt versenyt futottak a hazatérő, apró malacokkal. A mezőt elborító székfűvirág, mint valami fehér szőnyeg látszott ide, egyes, aranyos foltokkal ott, ahol a pitypang felütötte sárga fejét. De a lassan leereszkedő esthomály szürke ködbe vonta már a távoli hegységet, mely cikkcakos felhő gyanánt tapadt a lát-határra.

Hanka nem törődött sem a fehér mezővel, sem a szürke hegyekkel, nem hatott rá sem festőisége, sem hangulata. Fehér, formás kezével beárnyékolta fényes, barna szemeit, hátha messzebb látna így a görbe országuton. Végre tekintete felcsillant s két kezével intgetni kezdett egy közeledő szekér felé.

Janó leszállt a szekérről, átölelte Hankát

és hosszan megcsókolta a lány száját. És a Hanka eddigi vágya, álma teljesedésbe ment. Régen ott várt már egy férfira az arasznyi kis ablaknál. Hányszor oda nem képzelte Hanka így sötétes alkonyon az izmos férfit, amikor megzendültek combjaiban a kéjek. Mennyit vágyott meztelenül az ágyában a hosszú éjjeleken át, míg megérte ezt is.

Janó végignézett a kíváncsú lánykán. Felhajtotta combjain a rövid ruhát, hogy megnézhesse. Fehér vászonbugyi feszesen burkolta a kemény alsótestét. Ekkor még inkább feléledt a lányban a vágy az ölelés után, mint valami gyermekes kívánság a fényes lángu tűz után. Kéjes, sejtelmes gondolatok támadtak fel benne, egyik a másik mellett és vadul odaszorította testét a legény testéhez, forró, mély sóhaj-tással. Janó elfeledtetett mindent... Itt van mellette, végigsimíthatja a kezével és nem tűnik el.

Janó bevitte a szobába és letette a lányt az ágyra. Hanka lekuporodott, már nem látta a férfit a sötétben, csak érezte, hogy ott van, hogy kezével motoszkál a testén és feloldja a ruháját. Szerelme mindent oda adott Janónak, de viszont mindent kapott is a férfitől. Feláldoztatta magát és kifosztatta magát, de akiért feláldozta magát és kifosztatta magát, az a férfi az övé, az ő férfia! Kiömlött előtte a vágya, mint egy pohár víz, ahogy melegen a férfi karjaiban fekvő, meghozta a maga legszentebb áldozatát.

JÓB MÁRTON.

Elektromos ultraviolett sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kátrányszappannal, manikűr, onkolálás és modern hajvágás-ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett sugarakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. —
Kéziratokat nem adunk vissza — Levelet
csak válaszbélyeg ellenében irunk.

VERPELÉTI ELŐFIZETŐ. Terjedelmes levelére nem adhatok olyan választ, amely magát teljes mértékben kielégítené, mert mielőtt nekem irt volna, a választ egymásközt elintézték. A kérdésben nem bűnös Ön, de nem bűnös 3 napos felesége sem. A kérdésben bűnös a FERFI, az örök Him, akinek hiúságát legyezi az a tudat, hogy feleségétől megköveteli és elvárja a házasság előtti nemi érintetlenséget, nem is említve azt, hogy emellett elvárja a tekintélyes hozományt is. Hát kérem egy rótkáról két bőrt lehuzni nem illik és ha azt vesszük, lelketlenség is. Kivált lelketlenség ez az Ön esetében, mert Önnek világosan tudtára adták, hogy miként áll a dolog, de Ön a nagy szerelemben azt mondta: „eh, nem adok holmi vénasszony beszédekre, ha lesz pénz, minden más eltöri mellett.” Tehát ilyen kijelentések után Önnek nem igen lehet lamentálni és nem is szabad! Ön megkapta a pénzt, megkapta azt a nőt, akit saját szavai szerint nagyon szeret, tehát legjobban teszi, ha nyugodtan ül és hallgat. Ön ma nem az a 25—30 éves fiatal ember, aki megcsalva érezheti magát azért, mert felesége nem volt szűz; viszont okos ember egy 28 éves leánytól nem is veheti rossz néven, ha előtte már szeretett valakit, hisz 28 évig élni és száradni, bűn a természet törvényei ellen. A társadalom? Hogy a társadalom ezt elítéli? Hát persze, hogy elítéli! De, amíg a társadalom jogot formál és jogot ad az embereknek arra, hogy a házasságot pusztán „üzlet”-nek tekintsék, addig a társadalom fogja be a száját és hallgasson, ha ez az „üzlet” nem fedi mindenben a kereskedelmi élet és szokások szabályait. Viszont, hogy ezek a dolgok és „szokások” idáig fejlődtek, annak csak maguk, férfiak az okai, akik azon is megütköznek, ha ifjú feleségük a nászágyn nem olyan tudatlan, mint egy hat éves gyermek. Maguk ezen is gondolkodóba esnek és dühösek! Tehát önöket az kell, hogy az a nő önöket sorba becsapja, hogy hazudjon maguknak és képmutató legyen; hogy soha ne mutassa

meg igazi arcát, igazi Énjét. Ha tehát a nő hazudik, akkor minden rendben van. De, ha aztán maguk a hazugságra rájönnek, akkor megint kész a baj. Megint azt hiszik, hogy be vannak csapva. Hát ilyen elvek mellett igazságot tenni földi bírónak nem tud. A dolog máskülönben azon fordul meg, hogy „ennek” dacára szeretik-e egymást? Mertha ennek dacára szeretik egymást és van miből élni, soha ne gondoljon arra, hogy nem Ön volt az, aki feleségét bevezette a szerelem misztériumába. A házasságnak alapja a szeretet és a kölcsönös megbecsülés. Ha ez önök között még van, akkor nagyon boldogan fognak élni; viszont, ha ez hiányzik, akkor sem lesznek boldogok, ha felesége még ma is érintetlen...

Ben Git.

Ez a hely

a MIA Krém száma-ra va fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timisoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky gramofon-szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Gutjahr György

Timisoara, II. Bărăny utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régii toll felfrisítése).

Kohl András

hölgyfodrázati termé. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárt Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrázat, hajfestés, manikűr. 33

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 26
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szepiővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszertárában Timisoara, Mehala (villamosmegálló.)

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

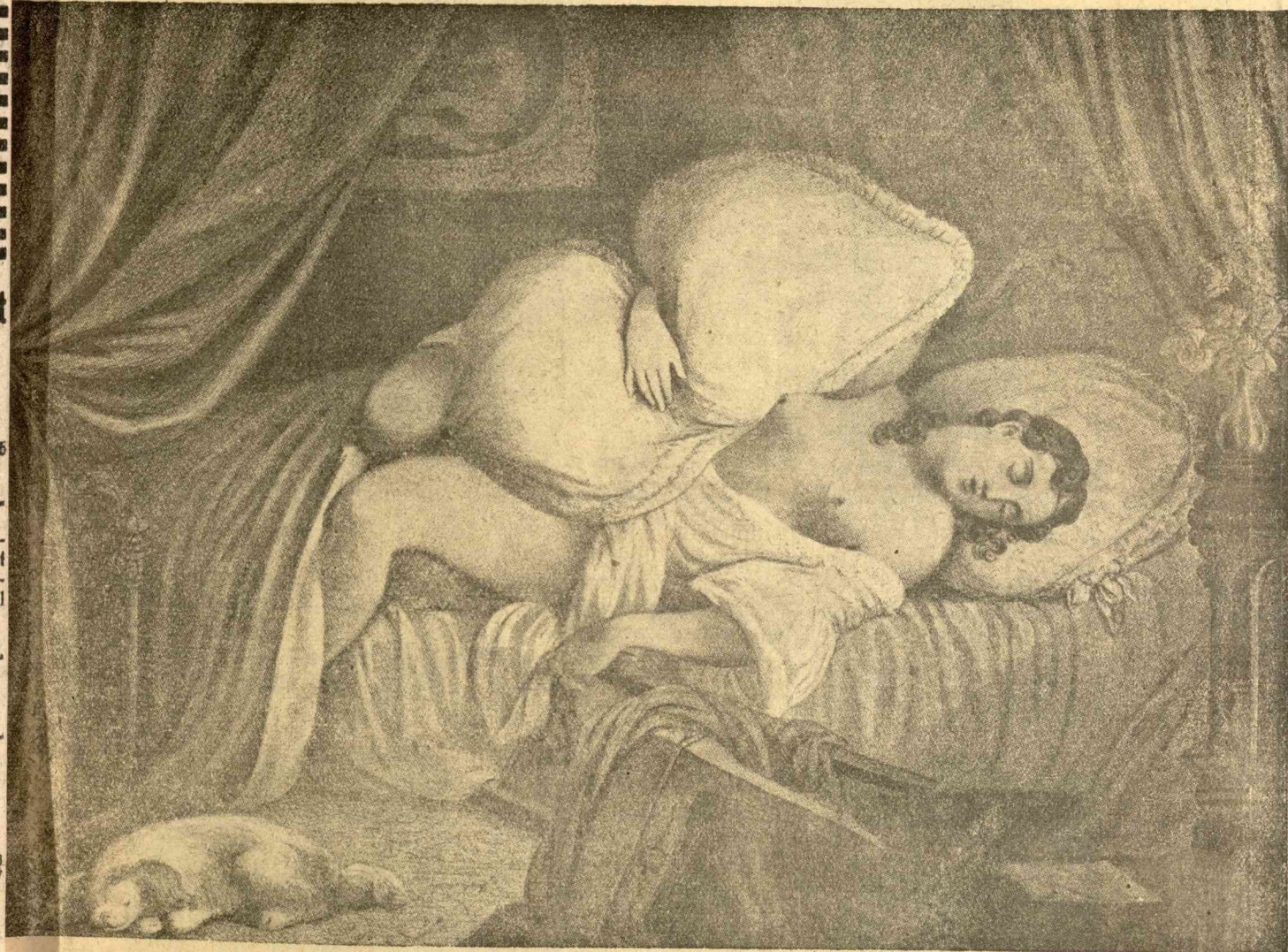
Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézik.

Kéjes álom

Nesi-ta-neb assir hercegnő mumiája, amely ma több mint 3000 esztendő. A híres szépségű hercegnő 32 éves korában halt meg pestisben és hű alattvalói bebalzsamozták és így temették el rabszolgáival és ékszereivel. A mumiát ásatások közben a Góbi sivatagon fedezték fel ezelőtt 25 évvel. Első képünk a mumiát nyitva, második ugyanabban az állapotban mutatja be, amiben a kutatók felfedezték. A mumia még ma is megvan és azt a kairói muzeum őrzi.

EGZÓTIKUS NŐI SZÉPSÉGTÍPUSOK

Délarizonai Cocopá indián asszony, 30 éves

22 éves Kaffer „művésznő”, aki különféle mutatóványaival szórakoztatja egyszerű közönségét.